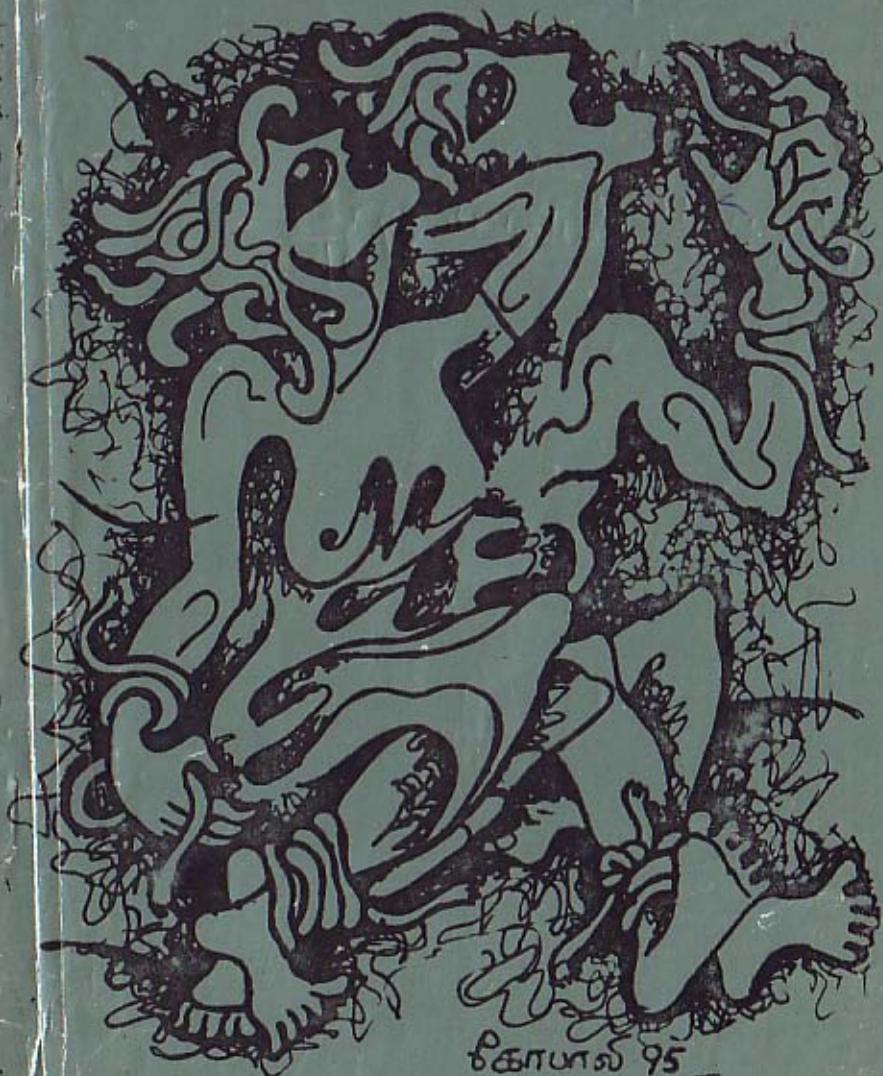

திருவாரூபம்

செக்காபால் 95

திவ்யம்

புதிய ஜனநாயகம்
புதிய வாழ்வு
புதிய நாகரிகம்

10 - 02 - 1995

இதழ்: 31

சமத்துவமும் சமாதானமும்

போரின் கொடுமைகளையும் பாதிப்புகளையும் உணர்ந்து கொண்ட மக்களிடம் சமாதானத்துக்கான ஆவல் எழுவது இயல்பு அதன் ஒரு வெளிப்பாடே அரசு முன்வட்டத் சமாதானக் கேஷமும் அதற்கு தெற்கில் அளிக்கப்பட்ட அங்கீகாரருமாகும். தேர்தல் கலத்தில் உரத்து ஒலித்த சமாதானத்துக்கான குரல் இன்று வேகம் தளர்ந்து தாழ்ந்த குரலில் ஒலிப்பது விந்தையல்ல.

ஜனநாயகத் தேர்தல்களின் பின் மக்கள் நலன் சார்ந்த கோரிக்கைகளுக்கு எப்பொழுதும் ஏந்பட்டு வரும் கதி இதுதான். நூற்றாண்டு காலமாக ஆளும் வர்க்கத்தினரிடம் வளர்ந்து வந்த பேரினவாத உணர்வுகள் ஒரு தேர்தல்கால அஸையுடன் ஒப்ந்துவிடப் போவதீலை. இதனால் நிலையான சமாதானத்துக்கும், நியாயான அரசியற் தீர்வுக்குமான குரல்கள் தொடர்ந்தும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

“நிலையான சமாதானமானது சுகல மனிதப் பிறவிகளுக்கும் நீதியும் மதிப்பு கொடுப்பதன் மூலமே கட்டியழுப்பப்படுகிறது” என இலங்கைக்கு வருகை தந்த புரப்பரசர் அருளப்பர் சின்னப்பர் தமது உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தது பிசி பெருக்தமானதாகும்.

தாயகம் 31

ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த ஒரு சமூக அமைப்பில் சமாதானம் என்பது அவ் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அங்கீகரித்து உறுதிப்படுத்துவதாகவே அமையும். ஒடுக்குமுறையின் தன்மையை ஒடுக்கப்படுபவர்களே புரிந்து கொள்ளமல் அல்லது புரிந்துகொண்டும் எதிர்க்க வலுவற்று இணங்கிப் போகும் ஒரு நிலையில் ஏற்படும் சமாதானம் நீதியற்றதும் நிலையற்றதுமாகும். இத்தகைய ஆழங்கில் விடுதலைக்கான எழுச்சிகள் - எழுவது என்றும் நியாயமானதே. இவைகளைக் கருத்தில் வைத்து தமிழ் தேசிய இனம் விழிப்படைந்து ஒரு நீண்ட விடுதலைப்போராட்டத்தை நடாத்திய பின்னர் ஏற்படவுள்ள சமாதானம் இனச் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைவதன் மூலமே நிலைத்து நிற்க முடியும்.

மனிதர் உரிமையை மனிதர் மதிப்படே மானுடத்தின் உயர்ந்த பண்பு எனலாம். இதன் அடிப்படையிலேயே இணக்கமான தீவு எட்டப்படவேண்டும் இனங்களின் எண்ணிக்கையையும் விகிதாசாரத்தையும் வைத்து உரிமைகளை நிறுத்து வழங்க முடியாது. எல்லோர்க்கும் உரிமையும் நஸ் வாழ்வும் அடிப்படை வாழ்க்கை வசதிகளும் நிறைந்த ஒரு சமூக அமைப்பில் தான் ஏற்றத் தாழ்வுகளின் எல்லைகள் குறுகி அழிக்கப்பட்டு நிரந்தர சமாதானம் நிலவ வழி பிறக்கும்.

ஆசிரியர் குழு

அரசியலும் ஆராய்ச்சியும்

தஞ்சையில் நடந்த 8வது உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாட்டில் ஈழத் தமிழர்கள் புறாக்கணிக்கப் பட்டமை ஒரு வரலாற்றுக்கறையாகும். இதற்கான கண்டனக் குரல்கள் தமிழகத்தில் எழுந்த அளவிற்கு இங்கு எழாதது வருத்தத்திற் குரியதாகும். அரசியல் இல்லாமல் எதுவும் இல்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் அறிவியல் விஞ்ஞானம் கலை இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் அதன் எல்லை மீறப்படும் பொழுது அவை பின்னடைசின்றன. இதுவே தஞ்சையிலும் நடைபெற்றுள்ளது. இத்தகைய மீற்றுகள் எதிர்காலத்திலாவது தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

சமாதானப் புறாக்கள்

* ஸ்வப்னா

சமாதான தேவதையை அதிகாலையிற் சந்தித்தேன்.

வாடிய முகத்துடன்

உழவர்களின் அரிவாள்களிற் குருதி படிந்திருக்கக் கண்டதாய்ச் சொன்னாள்.

உன் வெண் புறாக்களை அவர்களிடம் அனுப்புவாய் என ஆலோசனை சொன்னேன்.

அனுப்பினாள்.

தங்களமிருந்த சொற்பத் தானியத்திற் பகுதியைப் புறாக்களிடம் சொடுத்தார்கள்.

உங்கள் அரிவாள்களில் இக்குருதி எவரதெனப் புறாக்கள் கேட்டன.

எங்கள் விளைச்சலைப் பறிக்க வந்த

ஏவலர்களின் குருதிதான் என்றார்கள்.

அது முறையா தவறா என்று

விவாதித்தவாறு புறாக்கள் மீண்டன.

சமாதான தேவதையை முற்பகலிற் சந்தித்தேன்.

முகவாட்டம் மாறாமல்

ஆழி வாசிகளின் கைக் கோடரிகளில் குருதி வழியக் கண்டதாய்ச் சொன்னாள்.

உன் வெண் புறாக்களை அங்கேயும் அனுப்புவாய் என ஆலோசனை சொன்னேன்.

கிண்டியெடுத்த சிமூங்குகளைப்

புறாக்களுடன் பசிர்ந் தார்கள்.

உங்கள் கோடரிகளில் வழிவது எவரது குருதியெனப் புறாக்கள் கேட்டன.

எங்கள் மண்ணைப் பறிக்க வந்த

மூர்க்கர்களது குருதிதான்என்றார்கள்.

அது நியாயமா இல்லையா என்று

தர்க்கித்தவாறு புறாக்கள் மீண்டன.

சமாதான தேவதையை நண்பகலிற் சந்தித்தேன்.

சோக மிகுதியுடன்

சூழிலாளர்களாக குருவிகளிற் குருதி உறைந்திருக்கக் கண்டதாய்ச் சொன்னாள்.

உன் வெண்புறாக்களை அவரிடத்தும் அனுப்புவாய் என ஆலோசனை சொன்னேன்.

அனுப்பினாள்.

தங்கள் மதிய உணவுக்கான ரோட்டிகளில் புறாக்களுக்கு ஈந்தார்கள்.

தொழிற் கருவிகளிலும் குருதி ஏது என்று
 புறாக்கன் கேட்டன்.
 எங்கள் உரிமைக்கான போராட்டத்தை
 உடைக்க வந்த உலுத்தர்களின் குருதிதான்
 என்றார்கள்.
 கருத்து வேறுபாட்டுடன் புறாக்கள் மீண்டன்.
 சமாதான தேவதையை அந்தியிற் சந்தித்தேன்
 துயர் மிகுந்த முகத்துடன்
 உலகமெல்லாம் போர் மூண்டு
 மன்னென்ஸ்லாம் குருதி பாய்ந்தோடப்
 பார்த்ததாய்ச் சொன்னாள்.
 படைவீரர்களிடம் உன் வெண் புறாக்களை
 அனுப்பிப்பார் என்றேன்.
 தங்கள் தானியங்கித் துவக்குகளை
 ஒருகனம் நிறுத்தி
 இது நமக்குத் தொழில்
 எங்கள் எசமானர்களிடம் பேசுங்கள்
 என்றார்கள்
 துவக்குகள் மீண்டும் இயங்கின.
 புறாக்கள் எசமானர்களிடம் பறந்தன.
 நிலவுடையையாளர்களுடனும் முதலாளிகளுடனும்
 முதலீட்டாளர்களுடனும் ஆயுத வியாபாரிகளுடனும்
 விருந்தோம்பிக் கொண்டிருந்த எசமானர்கள்
 புறாக்களுக்கும் மதுபானத்தை பரிமாறினர்.
 சமாதான தேவதையை நள்ளிரவிற் சந்தித்தேன்.
 அழுத முகத்துடன்
 என் புறாக்கள் இன்னும் வரவில்லை என்றாள்.
 தேடிப் போவைம் என்றேன்.
 வெண்ணில்லை விளக்காக்கி
 இரவு முழுமைக்கும்
 நல்லு திசை வீலும் நன்றாகத் தேடினோம்.
 விடியுமில்லை சமாதான தேவதைக்குத்
 துணையாக நான் இருந்தேன்.
 விடியலில் ஒநு சிறுவனும் சிறுமியும்
 தாம் கண்டெடுத்த வெண் சிறுக்களைச்
 சமாதான தேவதையிடம் நீட்டினர்.
 சுவர்களின் பின்னால்
 எசமானர்களின் நாய்கள்
 புறா எலும்புகளை கலைத்தன.
 சமாதான தேவதை என்னிடம்
 அந்தக் காலைம் பொழுதில்
 ஒரு போர்வாளைத் தந்தாள்.

குமை நூக்கிகள்

குழுதல்

இலையான்கள் இவ்வளவு
 எண்ணீக்கிளையில் கொய்த்துப்
 பிடித்ததை முத்து அவனது
 வாழ்நாளில் ஒரு பொழுதும்
 காணவில்லை. அதுவும் இரைச்
 சலற்று அங்குமிங்கும் பறந்த
 மர்ந்து ஊரும் ஒரு சில இலை
 யான்களைக் கண்டாலே வெறுப்
 பும் அருவருப்பும் அடைய ஆரம்
 பித்திருந்த அனுக்கு. அந்தச்
 சூழல் பெரும் சின்தை ஏற்ப
 படுத்தியது. அந்த வேலையை
 விட்டே ஒடிவிடலாமா என
 அவன் நினைத்தான்.

நேரம் மதிய வேளையைத்
 தாண்டிவிட்டது. அப்பொழுது
 தான் கிளாலிக் கடற்கரையிலில்
 ருந்து தரையை நோக்கி வெட்ட
 ப்பட்ட அந்தநீளமான அகன்ற
 வாய்ச்கால்களில் வரிசையாக
 நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த
 தோணிகளுக்கு விற்குகளை ஏற்
 றிவிட்டு மதிய உணவிற்காக
 அவர்கள் வந்திருந்தனர். இது
 வரை சமையலுக்குப் பொறுப்
 பாக இருந்த இருவருடன், அந்த
 வாய்ச்காலிலிருந்து சற்றுத்
 தூரத்தில் அமைந்திருந்த வாடிக்
 கொட்டில், நாற்பதுக்கும் மேற்
 பட்ட தொழிலாளர்களின் வரு
 சையால் சந்தைக் கூட்டமாக
 சலசலத்தது. கொதிக்கும் வெயி

வையும் பொருட்படுத்தாது,
 பாரம் விறகுக் குற்றிகளை
 தொலைவில் நின்ற தோணைக
 ஞக்கு எறும்புகளைப் போல,
 தனித்தனியாகவும், கூட்டாகவும்
 தூக்கியும் இழுத்தும் வெந்த
 களைப்பும் சோர்வும் அவர்களது
 வயிற்றுப் பசியை மேலும் அதிகரிக்க வாடிக்கு வெளியே இருந்த
 பிளாஸ்ரிக் பெரவைச் சரித்து
 கைகளை மட்டும் கழுவிவிட்டு,
 அவர்கள் உள்ளே வந்தி
 ருந்தனர்.

உணவு உண்பதற்கான அவர்களின் அவசரத்தை அவர்களது
 உரையாடல் சந்தங்களும். அதனையும் மீறிக் கேட்டும் அலுமி
 னியக் கோப்பைகளின் உரசுக்
 கஷதங்களும் வெளிப்படுத்தின.
 தமக்குரிய உணவைப் பெற்றுக்
 கொண்டு, கோப்பையைச் சுற்றிப்
 பறக்கும் இலையான்களைக்
 கலைத்தபடி ஒவ்வொருவரும்
 தாம் நெருங்கிப் பழுதும் நண்பர்
 களுடன் சிறு சிறு கழுக்களாக
 அங்குமிங்கும் தரையில் அமர்கின்றனர்.

சுவர்களது உடலில் ஊறிக்
 காய்ந்த வியர்வையின் நெடி
 ஒவ்வொருவரிலும் வீசியது. மீண்டும் வேலையைத் தொடங்கும்

அவசரத்தில் வந்தமர்ந்த அவர்களது கால்களில் கடற்கரைச் சேறு அப்பீக் கிடைத்து விறகு கள் குத்திக் கிளித்த சேட்டுகளுக் கூடாத பலர்து முதுகுகள், மாராடுகள் வெளித் தெரிந்தன. சில ரது உடல்களில் ஏற்பட்ட காயன் களிலிருந்து இரத்தம் ஊறிக் கசிந்து கொண்டிருந்தது. புதிய புண்களிலும், பழைய புண்களிலும் மொய்த்த இலையான்கள் அவர்களது உணவுக் கோப்பை களிலும் வந்து அமர்ந்தன. அக்காட்சியைக் கண்ட அருவருப்படன் உணவுக் கோப்பையில் மொய்த்த இலையான்களை சோற்றுக் கையால் வீசிக் கலைத் துவிட்டு, ஒரு கவளம் சோற்றை அள்ளி வாய்க்குள் போடுவதற் கிடையில் மீண்டும் இலையான்கள் மொய்த்துக்கொண்டன.

“ஓ சனியனுகள் சாப்பிட வும் விடுதில்லை”

உணவுக் கோப்பையையும் தூக்கிக் கொண்டு, அதனைச் சுற்றிப் பறந்து தொடர்ந்த இலையான்களைக் கையால் வீசிக் கலைத்தபடி அந்த வாடிக் கொட்டிலை விட்டு வெளியேறி னான் முத்து.

“முத்து... எங்கையடா போறாய்?... டேய் நில்லடா பீபான் போட்டு விடுறம்... டேய் ராசன் உந்தச் சுவிச்சைப் போட்டுவிடடா”

“வாய்க்குள் உணவை வைத் துக் கொண்டே வாடிக் கொட்ட

இலுக்குள் அமர்ந்திருந்த ஒரு ண் அடைத்த குரவில் கத்தினான்.

“மனிசர் படுற பாட்டுக்க பகிடி விடுறிர் என்ன?”

வாய்க்குள் அவசரமாக ஏறிந்த சோற்றைச் சப்பியைத் தீர்த்திரத்துடன் திரும்பிய அவன் தூசன் வார்த்தையையும் சேர்த்து ஏர்த்துப் பேசிவிட்டு கொட்டிலுக்கு வெளியே உள்ள மரக்குற்றியில் வந்து அமர்ந்தான். அந்தத் தொழிலாளர்களின் உரையாடல்களில் அப்படிப் பட்ட வார்த்தைகள் சர்வசாதாரணமானவைதான். எனிலும் முத்துவின் வாயிலிருந்து அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் எளிதில் வருவதில்லை எப்பொழுதாவது வந்தால், எல்லை மீறிய கோபமும், அதனைத் தொடர்ந்து ஏதாவது விபரீதமும் நடக்கும் என்பது அவனுது நெருங்கிய நண்பர்களுக்கு மட்டும் தெரிந்திருந்தது.

“டேய் அவனோடை கொழுவதேங்கோடா... பெந்து கரைச்சலாப்போம்”

கொட்டிலுக்குள் இருந்து ஒரு குரல் எச்சரித்தது. அந்தக் குரல் எச்சரித்தது போலவே அங்கு வேலை செய்வார்கள் எல்லோரும் அவனை ஒரு முரடனாகவே பார்த்தார்கள். ஆனாலும் திரைப்படத்தில் வருவது போல முறைக்கு மிசையும், ஒரு ண்ட கண்களும் உடைய பட்டிக்கட்டிய முரடன் அல்ல. அப்

பொழுதுதான் அவனுக்கு மீசை கறுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. சிறு வயதில் வகுப்பு ஆசிரியர், மாணவர்களின் முன் வைத்து அவனைக் கேவி செய்தது பிடிக் காத்தால், பள்ளிக்குப் போக மறுத்த அவன், இங்னும் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவனாகவே இருந்தான். உடல் மட்டும் சிறு வயதிலிருந்தே உழைப்பில் ஈடுபடுவதினால், உருண்டி திரண்டு மரத்துப் போயிருக்கது. எந்த வேலையை ஏற்றுக்கொண்டாலும், சோர்வின்றிச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் அவனிடம் இருந்தது.

அதனால் அந்த வேலைக்கு வந்தநாளிலிருந்தே அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு அவன்மீது ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. தூக்க முடியாத சுமையாக இருந்தால் ‘‘முத்துவிட்ட விடுங்கோடா’’ என்பது இங்கு வழக்கமாகிவிட்டது. முத்துவுக்கும் அந்த வேலை மிகவும் பிடித்திருந்தது. எல்லோரும் சேர்ந்து உழைத்து, அதன் கூலியை சம்மாப் பசிர்ந்துகொள்ளும் அந்த முறையில், அவர்களுக்கிடையே மலர்ந்த ஒரு கூடி வாழும் மனப்பான்மை முத்துவின் மனத்தில் அவனை அறியாமலே ஓர் ஆத்ம திருப்தியை அளித்திருந்தது. வேலை செய்யும் பொழுது சில குருக்கு உடல் நிலை சரியில்லை என்றால், அவர்களது வேலையில் மற்றவர்கள் கைகொடுத்து உதவார்கள். அப்படி உதவப் பர்களில் முத்து முதலாளர்கள் நிற்பான்.

ஒரு சிலர் கடுமையான வேலைகள் வரும்பொழுது, ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி ஒதுங்கி மறைந்துவிட்டு, பின் வந்து சேர்ந்து கொள்வர். அவர்களை தூசன் வார்த்தைகளால் வைதுவிட்டு, மீண்டும் தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்வர். முத்து மட்டும் வேலை தொடங்கியது முதல், முடியும்வரை இயந்திரமாகவே நிற்பான். அப்படிக் கடிமமாக உழைக்கும் அவனை அந்த இலையான்கள் சோர்வடைய வைத்துவிடும் என்று அவன் என்னிடான்.

“நாங்களும் இந்த இலையானுக்கைதானே இருக்கிறம் உண் என் எழும்பி அங்கை போய் இருக்கிறான்”

“எட, அவன் சுகாதாரம் யடிச்சவனென்லே?”

“இஞ்சை... நக்கல் விடாதை இஞ்சை... பருப்புக்கள் என்ன கிடக்கெண்டு பார்... எத் தினை நாளைக்கு மனிசர் இப்பிடிச் சாப்பிடுறது”

வாடிக்குள் அமர்ந்து சோற்றுக் கைகளை வீசியபடி இலையான்களைக் கலைத்தவாறே வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள், சூடான வார்த்தைகளைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கோட்டனர். அவர்கள் முத்து ஏடு நக்களை விடுவதை இலையான்களைக் கண்டு வெறுப்பட்டெதிரான் என்பதை அறியாமல் இருந்ததுகில் வியப்பில்லை.

இராணுவத்தினரின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்டிருந்த முத்துவின் சிறிய கிராமமும் கடலோரத்தில்தான் அமைந்திருந்தது. ஆழமான அந்தக் கடற்கனமரமனாலுக்கு அப்பால், வளமான வயல் நிலங்களும், எச்னாந் தோப்புகளும், பனங்கூடல்களும் நிறைந்து, இயற்கை அழுகுமிக்க அக் கிராமத்தில் அவன் து வாழ்க்கை கடினமாக இருந்த போதும் இனிமையாக இருந்தது. குடிசன் அடர்த்தியற்ற அக் கிராமத்தில் வருடத்தில் எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் இலையான்கள் பறக்கும். “பனம்பழக் காலம் அது தான் இலையான் பறக்குது” என்று தாயார் சொல்லுவது இப்பொழுதும் அவன் நினைவில் இருந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் இப்படி இலையான்கள்மீது வெறுப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

இராணுவத்தின் கொடுமையால் இடம் பெயர்ந்து, அந்த நெருக்கமான சிறிய முகாம் கொட்டில்களில் ஒன்றில் குடியிருக்கவந்தபோதுகான் அவனுக்கு அந்தத் துயரச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவனது அருமைத் தங்கையும், வேறு சிலரும் முகாமில் ஏற்பட்ட வயிற்றோட்ட நோயினால் இறந்தபோது, ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட அந்தத் துயர நினைவுகளிலிருந்து இன்றுவரை அவன் மீவேயில்லை. அப்பொழுதான் பாலர் வகுப்புக்குச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்த அவனிடம் அளவற்ற பாசத்தை அவன் கொண்டிருந்தான். எழுப் படிக்கத் தெரியாதவன் என்று தன்

ஞெள்ளமாகப் பார்க்கும் தமுக்கத்துக்கு முன்னால், தன் தங்கையையானது படிப்பித்துவிடவேண்டும் என்ற உணர்வு அவனிடம் இந்தது, தலை சிவி, சிபாட்டிட்டு முகாமுக்கு அருகில் அமைந்திருந்த பாலர் பாடசாலைக்கு அவளைக்க கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டுத்தான் அவன் வேலைக்குடி செல்வான். இடம் பெயர்ந்து வந்ததிலிருந்து முகாமிலுள்ள சிறுவர்கள், தான் சிறுவாயதில் கல்வியில் அக்கறை கொள்ளாமல் இருந்தது போல வே இருப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தினான்.

“அழுகா நான்தான் படிக்கேல்லை, நீயாதல் படிச்சு நல்லாவர வேணும்மா”

சிறுமியான அழுதாவுக்கு அவனது ஆலை புரிந்ததோ புரிய விலையோ அடிக்கடி இந்த வரி களை கொஞ்சம் தோரணையில் குத்த அவளிடம் சொல்வான். எங்காவது கூலி வேலைகளுக்குச் சென்று திரும்பும் போது உள்ளர்க்கடைகளில் ஏதாவது தன் பண்டங்களை வாங்கிச் சுருட்டிக் கொண்டு வருவான். முகாமின் சிறிய மற்றத்தில், மற்றுப் பின்னொள்ளங்களுடன் விழையாடிக்கொண்டிருக்கும் அழுதா. தூரத்தில் வரும்பொழுதே அவனைக்கண்டு விட்டு துள்ளிக் குதித்து ஒடிவந்து வரவேற்கும் அந்தப் பிஞ்சுசு முகத்தின் சிறிய விழிகளில் ஏற்படும் மலர்ச்சியின் அழைப்பார்த்து மகிழும் வாய்ப்பும் அவனது இறப்போடு அலனுக், அந்த நிறப் போன்று.

அந்த முகாமில் வயிற்றோட்ட நோய் ஆரம்பமான போது, அது சாதாரணமானது என்றுதான் அவர்கள் நினைத் திருந்தார்கள். முகாமில் அந்த நோயால் இறந்த இருவரைப் போலவே அவனது தங்கையையும் மருத் துவ மனைக்குக் கொண்டு சென்ற போதும், படிப்படியாக சோர்வற்று, மயக்கமற்று, விறைத்துப் போன போது, முரட்டுச் சுபாவமுடைய அவனே வாய்விட்டுக் கூடி அழுதான். அத்துடன் அவன் தங்கைக்காக அன்போடு வாங்கி வந்த தின்பண்டங்களே அவனது சாவுக்குக் காரணமானது என்று மற்றவர்கள் சொன்னபோது அவனது துண்பம் பன்மடங்கானது. அவனது மரணச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னும் பல நாட்களாக தனிமையில் இருந்த பேர்தெல்லாம் அவளை நினைத்து அழுதான்.

அவனது தங்கை இறந்து ஒரு மாதத்துக்குப் பின்னர் ஒருநாள் மாலை ஊரின் ஒதுக்குப் பறக்கில் அமைந்த அந்த முகாழுக்கு சீதி நாடகக் குழுவொன்று பாட்டுக்கள், தாஸங்களுடன் சையிக்கிள்களில் வந்து இறங்கியது. சிகப்பு, மஞ்சள், பச்சை என்று பல வண்ண நிற ஆடைகளுடன் வந்த இளம் பெண்களும், ஆண்களும் முன்பின் அறி முகமில்லாதவர்களக் குழந்தை போதும், அங்கு வந்த சிறிது நேரத்தில் ஆடிப்பாடி, உறவாடி அந்த முகாமிலுள்ள அனைவருடனும் மிகவும் நெருக்கமாகி

விட்டனர். முகமுடிகளை அணிந்துகொண்டு அங்குள்ள சிறுவர்களையும் தோள்களில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு அவர்கள் ஆடியபோது. அந்த முகாமே ஒதுக்கலித்தது. தமது கிராமங்களைப் பிரிந்த துயரூட்டு நெருக்கடியான வாழ்வையும் எதிர்நோக்கி இறுகிப் போய்க் கிடந்த அவர்களது ஒகங்களைல்லாம், முதியவர் இனையவர் என்ற பேதமின்றி பற்கள் வெளித்தெரிந்ததை முத்து அன்றுதான்கண்டான். அவனது தங்கை அழுதா இன்தாலும் இப்பயத்தான் அவர்கள் தோள்களில் தூக்கிவைத்து ஆட, சின்னப்பற்களைக் காட்டிச் சிரித்திருப்பாள் என்று அவன் நினைத்தபோது, அவனது முகத்தில் வையையின் கோடிகள் வெளிப்பட்டன. ஒதுங்கி, ஒரு ஒரத்தில் நிற்க முனைத்து அவனை நினைத்து அழுதான்.

“பீ இருக்கா பீ..., கக்கா இருக்கா கக்கா..., குழந்தைப் பின்னளக் கக்கா”

கூட்டத்துக்கு வெளியேயிருந்து இலையானின் தலைபோன்ற பெரிய முகமுடியை அணிந்தபடிக்கூட்டத்திற்குள் நுழைந்த ஒரு நடிகர் அந்த வார்த்தைகளை உரத்துப் பாடி, ஆடிக்கொண்டு வந்தபோது, முத்துவிடம் ஏற்பட்ட கூச்ச உணர்வு, அந்தக்

கூட்டத்தவர்களிடமும் ஏற்பட்டது.

“ஊத்தைத் தண்ணி இருக்கா ஊத்தைத் தண்ணி’’ என்று நூல்முதல் தலை முகங்கூடியதும் ஒருவர் ஆடிக்கொண்டு வந்த போது தான் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட கூட்டத்தில் உள்ளவர்கள் “இஞ்சை ஒண்டு மில்லை” என்று கத்தியபடி இலையானையும் நூல்மையையும் விரட்டினசர்கள். அவர்கள் ஓடிச் சென்று ஒதுக்குப் புரமாக அமர்ந்து கொண்டன. சுருட்டை வாயில் வைத்துச் சப்பியபடி மது போதையில் தள்ளாடிக் கொண்டு கூட்டத்துக்குள் நுழைந்த ஒருவர், வயிற்று வலியால் அவதிப்பட்டு பொது இடத்தில் மஸம் கழிக்க முயல, இலையானையும், நூல்முதல் உற்சாகத்துடன் எழுந்து ஆடின. கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அவரை விரட்டிய பின், தொடர்ந்து நடந்த ஆடல் பாடல்களிலிருந்து உயிரிழப்புக்குக் காரணமாகும் இவைகளுக்கெதிராக மக்கள் பொறுப்புணர்வுடன் செயற்யடவேண்டும் என்ற கருத்து வெளிவந்தது.

அந்த நாடகத்தை பார்த்த பின்னர்தான், அந்த முகாமின் திறந்த மலக் குழியில் நெளிந்த புழுக்களும், அவை குடம்பியாகி இலையானாக மாறுகின்ற விடயமும் முத்துவுக்கு தெரிய வந்தது. அதுவரை தங்கையின் சாவுக்கு தானே காரணமென்று வேதனைப்பட்ட அவனுக்கு அந்த முகாமின் சுகாதாரமற்ற

குழலே காரணமென்பது தெரிய வந்தது. அன்றுமுதல் முகாமைத் துப்பரவாக வைத்திருக்கும் நடவடிக்கைகளில் அவன் உணர்வு பூர்வமாக உழைத்தான்.

அந்த நாடகம் முடிந்து ஓரிரு சிழமைகளில் முடிய மலைகூட வசதியை ஏற்படுத்தும் வேலை முகாமில் ஆரம்பமானுது. ஆழமான குழிகளை வெட்டும் வேலையில் முகாமிலுள்ள ஒவ்வொருவரது பங்களிப்பும் கோரப்பட்டது. பலர் அப்பணியில் பின் நின்றனர். முத்துதனது பங்கைச் செய்து முடித்துகொடு, குழி வெட்டும்போது காலில் ஏற்பட்ட காயக்கையும் பொருட்படுத்தாது, மந்தநைக்கட்டிக்கொண்டு, தனக்கு ஒய்வள்ள நேரமெல்லாம் குழி வெட்டுவதில் உற்சாகமாக உழைத்தான். தங்கையைப் போன்று இன்னும் இருக்கின்ற சிறுவர்களையாவது இழக்காமலிருக்க உதவ வேண்டும் என்ற உணர்வுடன்தான் முத்து அவ்வாறு செய்தான். அவனது செய்கையை மற்றவர்கள், பிழைக்கத் தெரியாத ஒரு ஏமாளியின் செயலாகவே பார்த்து. கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டனர். முகதுவுக்கும் அந்த நாடகத்தில் காட்டியது போன்று தங்களைக்கொல்லும் குழலுக்கெதிராக ஏன் இவர்கள் உழைக்க மறுக்கின்றனர் என்பது விளங்கவே இல்லை. அதிலும் முகாமில் இருந்த ஒன்றின்படித்து இளைஞர்களே இத்தகைய வேலைகளில் பின்னிந்றமை அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

‘‘முத்து எனக்காண்டி ஒருநாள் வேலை செய்து விடனரசு காசு தாறன்’’

அந்த முகாமில் இருக்கும் ஒரு வியாபாரி இப்படிக் கேட்டபோது, அங்கு பெரும் சண்டையே மூண்டுவிட்டது.

“எலாதவனுக்கு நான் சும்மாவும் செய்து குடுப்பன். மலை மாதிரி தேகத்தை வைச்சக்கொண்டு. மற்றவனைக் காசக்குவாங்கப் பாக்கிறார்... மசிராண்டி’’

முகாமில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் கூடி சமாதானப் படுத்தியபோதும், முத்து ஆவேசத்துடன் தெரிவினான். அங்குள்ள பலரின் பொறுப்பற்ற தன்மைக்கு எதிரான கலக்கருவாக அது ஒவித்தது.

மற்றவர்களை விட இலையானை அவன் வெறுப்பதற்கு அவனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட இத்தகைய சம்பவங்களே காரணமாயின.

அன்று காலையிலும் அவர்கள் வெலைக்குப் புறப்படுக்கொடு, சமையலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சோதி, வாடிக்குப் பின்புறம் குந்தியிருந்துகொண்டு இறைச்சியைக் குற்றி ஒன்றில் வைத்து கக்கியால் துண்டுகளாக வெட்டியபடி அவசரமாக முத்துவை அழைத்தான். விரித்துக்கிடந்த உரைப்பையில், இறைச்சிமீது மொய்த்துக் கிடந்த இலை

யான்கள், அதன் நிறத்தையே கருமையாக்கியிருந்தது. கத்தியிலும், கையிலும் ரெத்தத்தைப் பூசிக்கொண்டிருந்த அவனது முக்கு, முகங்களெல்லாம் இலையான்கள் ஊரிந்து உறவாடின. எதுவும் செய்ய முடியாமல் அவற்றிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கவே முத்துவை உதவிக்கு அழைத்தார். நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட முத்து, பக்கத்தில் நின்ற பாலை மரக்கின்கிளையை வளைத்து முறித்து, அதன் குழுகளால் வேகமாக விசிவிசிக் கலைத்தான். வீசும் போது பறந்த இலையான்கள் அவன் ஒய்ந்ததும் மீன்கும் வந்து அமர்ந்தன. வேலைக்குச் செல்வதற்கு அவர்கள் அவனை அழைத்தபோது, தனது முயற்சியில் தோல்விகண்டவனாக சினத்துடன் கிளையை தூர வீசிவிட்டு போயிருந்தான்.

இப்பொழுதும் வாடிக்கு வெளியே வந்து அந்தக் குற்றியில் அமர்ந்தும், இலையான்கள் அவனை விடவில்லை. அவன் அமர்ந்திருந்த மரக்குற்றிக்குச் சுற்றுத் தூரத்தில், பாலை மரமொன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த மரட்டையும் அவைகள் தொல்லைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. புற்களை மேய விடாமல் முகத்திலும், உடலிலும் ஊர்ந்த இலையான்களை விரட்ட, வாலை ஒயாமல் சுழற்றியும், உடம்பைச் சிலுப்பியும், தலையை உலுப்பியும் மிரண்டுகொண்டிருந்தது.

முத்துவுக்கு அவனது தங்கையில் கிழிந்துபோன பாலர் வகுப்புப் புத்தகத்தின் ஒற்றையில் சுன்ற எழுத்துக்கருகே பெரிதாக சிறப்பட்டிருந்த இவையானின் உருவப்படமும், அந்த வீதி நாடகத்தில் அணிந்து வந்த மக்களுடியில் சிறப்பட்டிருந்த இவையானின் பெரிய கண்களும் நினைவுக்கு வந்தது. அந்கு உருவம் மேலும் விசுவாநுபமானி, அந்கு மாட்டுக்கு மன்னாலும், தலைக்கு முன்னாலும் நின்று அடுவது போன்று அனுஷ்கத் தோன்றியது.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு தான் அவனுடன் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளிக்கு வயிற் ரோட்டப் பட்டது. தான் கைக்கு நேர்ந்த அனுபவத்தை மறக்காமல் முத்துதான் முன் எச்சரிக்கையாக அவனை அக்கரைக்கு அனுப்பியிருந்தான். அவன் விரைபாத போதும், அந்தக் கொழிலாளியின் மரணம் சாலீடு, சுநிகாடு எல்லாம் அவனு கற்பனையில் வந்தது:

வெறுப்புடன் குற்றியிலி நந்து எழுந்து, பாதிக்கமேல் உண்ணாமல் கோப்பைக்குள் இருந்த சோற்றை சினத்தடன் தார் விளொன். அதுவரை கோப்பையைச் சுற்றிய இவையான்கள் மணிலில் சிதறிய சோந்துப் படுக்கைகளை நோக்கிப் பறந்தன. பசி இன்னும் அரைவாசி வயிற்றைப் பிடிங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்றிரவே அக்கரைக்குச் சென்று வீட்டுக்குப் போய்விடுவது என்ற முடிவுடன் கோப்பையைக் கழுவித்து வந்தது. அருகில் கிடக்கும் கிளாலிக்கடல், இரவானதும் களைகட்டி விடும். பத்து மைலுக்கு மேல் நீண்டிருந்த அந்த ஒரோ கடல் பாதையும், இராணுவத்தால் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. மனிதத் தேவைகள் மரணங்களையும் மீறி அப் பாகையைத் தீர்க்கு வைத்திருந்தன. வெளிச்சங்கள் இன்றி இருளைக் கிழித் துபடி எந்திர வள்ளங்கள் அகிகாலைவரை அங்குமிங்கும் உறுமிச் சென்றும். கடலில் நிகழ்ந்த துயர் நிகழ்வுகளை இடைமன சில் இரைமீட்டபடி பயணங்கள் தொடரும். ஐந்காறு படகங்கள் மன்பின்னாக இணைக்கப்பட்டு புகைவண்டித் தொடர் போல சாமான் வள்ளங்கள் செல்லும்.

அந்தக் கடலைப் போலவே இவையான்களின் தொல்லையற்ற அந்கு இவாநேரங்கள் முத்துவுக்கு மிகவும் பிழக்கிக்கின்க்கு. அகவும் நிலாக் காலங்களில் அக்கடற்களையில் நின்று வேலை செய்யும்போகு அவனது பஸம் இரட்டியபாகிலிடும். இரண்டு மைல்களுக்கு அப்பால் தேவையிலே நின்றுவிடும் ரொலிகளிலிருந்து, ராக்ராக்கும், ராக்ராரிலிருந்து தோணிக்கும் குடாநாட்டு மகிகளுக்கான உணவுப் பொருட்களை இறக்கி ஏற்றும் அந்கவேலையின் முக்கியத்துவத்தை உணவுத் தட்டுப்பாடுகளின்

போது, அவன் பெற்ற அனுபவங்களிலிருந்தே உணர்ந்திருந்தான். பாரமான மூட்டைகளைச் சுமக்கும்போது கலிக்காஞ்சாக இல்லாமல், ஒரு பணியாளனாகவே தன்னைக் கருதிக்கொள்வான். ஊரில் தனியாகவும், ஓரிரு தொழிலாளர்களுடனும் இணைந்து வேலை செய்த அவனுக்கு, பெருந் தொல்கயான தொழிலாளர்களுடன் சேர்ந்து செய்யும் அந்த உழைப்பு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்திருந்தது. ஆனாலும் பகலுணவின் போது அங்கு பறக்கும் அந்த இவையான்களின் தொல்லை அவன் சோர்வடையச் செய்தது.

“பேய் முத்தன் விட்டை போப்போறானாம்”

“என்றா! அவனுச்சென்ன கோதாரியே? மலைமாதிரி இருக்கிறான்”

“இலையானோட கோபப்பட்டுக்கொண்டு போறானாக கும! அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது”

முத்து தன் முடிவை தனது நன்பனைருவணிடம் வெளியிட்டபோது அது தொழிலாளர்களினையே பரவி அபிப்பிராயங்களை ஏற்படுத்திப்பது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு வகையில், அவன் செல்வதனால் ஏற்படும் இழப்பை உணர்ந்தனர். முத்துவுக்கும் அவர்களைப் பிரிவது மனதை உறுத்தியபோதும் முடிவை மாற்றாமல் புறப்பட

ஆயத்தமானான். கணக்கு முடிப்பதற்கு இன்னும் நாட்கள் இருந்தால், ஊர் நண்பன் ஒருவணிடம் சிறு தொகையை கைமாற்றாகப் பெற்றுக்கொண்டு, கடைசியாகச் சென்ற படகுகளுக்கு நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிவிட்டு அதே படகில் அவனும் ஏற்றிமர்ந்தான்.

நள்ளிரவுக்குப் பின்னர் அக்கரை சேர்ந்து, அங்குள்ள ஸ்டோர் சொட்டிலில் சாக்கை விரித்துவிட்டு படுத்துத் தூங்கினான். காலையில் வெய்யில் வந்து சூடாக்கியபோதுதான் கண் விழித்தான். அங்குவந்து செல்லும் பொறுதலை இரைந்து கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமான போதுதான் அவசர அவசரமாக ஒடிச்சுவதற்குசேட்டை சரிசெய்தான். பைக்குள்கைவைத்து அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான். வீட்டுச் செலவுக்காகக் கொண்டு வந்த பணம் காணாமற் போயிருந்தது. வொறி உறுமிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டது. படுத்த இடத்தை நன்றாகச் சுந்திப் பார்த்தான். இரவு பையைத் தடவிப் பார்க்கும்போது இருந்ததாக நினைவு இருந்தது. அங்கும் தொழிலாளர்கள் மூட்டைகளை இறக்கி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் நடந்ததுக்கு கூறினான். அடையாளந் தெரியாத அந்தாருவனைவாய்க்குவந்தபடி எல்லோரும் திட்டார்கள்.

அவனது கையைப் பார்த்து குக்கும் தாய், தந்தை முன்

எதிர்பார்ப்பு

சு வித்தியா

ஆளரவமற்று
குருகிக் கிடந்த
கிராமத்து மணற்பார்த்திகளில்
மீண்டும் தடம்பதித்தபடி
மாட்டு வண்டில்கள்.

இறுதிக் காலத்தில்
இரவல் பெறாமல்
தன் டடலை வளர்த்துதான்
பாட்டனார் செய்து வைத்த
பழம் வாங்கு
கால்கள் முறிந்தபடி
வண்டிலில்
கவிழ்ந்து கிடக்கிறது.
பின்னால் விட்ட கதிரை
பழம் பாய் பெட்டி கடகம்
சட்டி பானைகள்
அதைகளுக்கு நடுவே
விரல் சூப்பும்
கடைக் குட்டியை
கையால் அனைத்தபடி
பிரிந்து வந்த கிராமத்தின்
அழகை ரசிக்கிறாள்
முத்த பெண் பிரியா.

தட்டியில் நிமிர்ந்த
தட்டியைப் பிடித்தபடி
காக்கம் கொட்டி
ஊழுந்து திற்கிறான்
அவன் தம்பி.
மூன்பு ஒரு முறை
சென்று திரும்பியபோது
இப்படி எழுந்து நின்ற
முத்தவன் இன்று இல்லை.
கூணியைக் கூட்டி
பேரம் பேசியதில்
வண்டிக் காரரின்
முகத்தில் விழுந்த
முகச் சுருக்கம்
இன்னும் மறையாமல்
மாட்டுக்கு வீசும்
கம்பில் உறைய
வண்டித் தடத்துக்குள்
வழுக்கி விழும்
சக்கரம் பேரல்
வாழ்க்கை உருள்கிறது.
உமாதானத்தின்
வரலாவ எதிர்பார்த்து
பின்னால்
அனும் அவனும். ★

வெறுங் கையோடு எப்படிப்
போலது?

"முத்து உப்பிடிப் புதினம்
பாத்தா நாங்கள் சிலிக்கேலாது!
எங்களுக்கும் அரியண்டந்தான்.
உன்ன செய்யிறது . । ஓவயித்
ஈதுப் பாக்கவேணும்"

இரு நண்பன் சொன்ன
வார்த்தை அவனது நினைவில்
வந்தது. அந்த வார்த்தைக
ளோடு அவனால் உடன்பட முடியவில்லை. இருந்தும், இருவது
தோணியின் வருகைக்காக கடலை வெறித்துப் பர்த்துபடி
அந்தக் கொட்டில் கூப்புடன்
சாய்ந்திருந்தான். ★

தாயகம் 31

ஏழு தலைமுறைகள் |

நூல் அறிமுகம்

நவல் பக்கங்கள் 428

எழுதியவர்: அலெக்ஸ் ஹேவி

தமிழில் (சுருக்கப்பட்ட தெலுங்குப் பதிப்பிலிருந்து)

ஏ. ஜி. எத்திரா ஜாலு

வெளியீடு: சவுக் ரசியன் புக்ஸ் - சென்னை.

செப்வந்தி

மனிதகுல வரலாற்றின் நீண்ட பயணத்தில் மனிதர்களை மனிதர்களே அடிமைப்படுத்தி வந்த துண்பீயல் நிகழ்வுகள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. அத்தகைய அடிமைத்தனத்தின் மிக மோசமான நிகழ்வாக வரலாற்றில் இடம்பெற்றதே ஆபிரிக்காவிலிருந்து கறுப்பின மக்கள் அமெரிக்காவிற்கு கடத்திச் செல்லப்பட்டு அடிமைகளாக விற்கப்பட்டமையாகும். 1619ல் இருபது பேரோடு ஆரம்பித்த ஆபிரிக்க — அமெரிக்க அடிமை வியாபாரம் 1810ம் ஆண்டிலில் பத்து லட்சத்தைத் தாண்டி நின்றது. இத்தகைய ஆபிரிக்க மக்கள் தான் இன்றைய அமெரிக்க நீக்ரோ மக்களாவர்.

நலீன் உலகின் நாகரிகமானவர்களாகத் தங்களைக் காட்டிக் கொள்ளும் அமெரிக்க வெள்ளையர்கள் தமது செல்வங்கள் அனைத்தையும், தாம் அனுபவிக்கும் சுக போகங்களையும் கறுப்பு ஆபிரிக்க மக்களின் இரத்தத்தையும், வியர்வையையும் உறுஞ்சிய அடிமை உழைப்பாலேயே பெற்றுக்கொண்டனர். அதுமட்டுமன்றி ஆபிரிக்காவின் செல்வங்களையும் கொள்ளையடித்துச் சென்றே தமது மூலதனத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டனர். ஆதே வேளை கறுப்பின மக்கள் அடிமைகளாக — விலங்குகளை விடக் கேவலமாக நடாத்தப்பட்டனர். அவமானத்தின் மேல் அவமானங்களைத் தாங்கி வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட இம் மக்கள் பல தலைமுறைகளாக அடிமைக் குறியுடனேயே அமெரிக்காவிற்கு தம் உழைப்பைக் கொடுத்து வந்தனர். 1865 ஏப்பிரிலில் அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் முடிவடைந்த கருவாயில் ஜனாதிபதியாக இருந்த ஆபிரிகாம் லிங்கன் அடிமை முறை ஒழிப்பை அறிவித்துக் கொண்டதன் மூலம் அடிமை வியாபாரத்திற்கும், அடிமைகளைக் கொண்டிருப்பதற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. இதனால் கறுப்பின நீக்கரோ மக்கள் பெயரளவில் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட போதிலும் இன்றுவரை அவர்களது அடிமை வாழ்வின் ஆழப் புதிந்த அடையாளங்கள் மாற்றப்படவில்லை, பழைய அடிமை

முறை நீக்கப்பட்டு நல்ல முதலாளித்துவ கூலி அடிமை முறை வலுவடைந்த சூழலிலும் நீக்கிரோ மக்கள் இரண்டாம்தரப் பிரசாரங்களைக்கொடு நடத்தப்பட்டு வருகின்றனர். இன் நிறப் பாகுபா டும், அதன் அடிப்படையிலான புறக்கணிப்புகளும் அமெரிக்க வாழ் வின் சகை துறைகளிலும் நிலைத்து நீடித்து வருவதைக் காணலாம்.

இத்தகைய மக்கள் பெரும் கூட்டத்தின் துண்பியல் வரலாற்று ணத்தான் அலெக்ஸ் ஹேலி, ரூற்ஸ் (Roots) என்னும் நாவலாக வழித்துக் கொண்டார். ஆங்கிலத்தில் எழுநூறு பக்கங்களைக் கொண்ட மேற்படி நாவல் தமிழில் நாநூற்று இருபத்தெட்டுப் பக்கங்களாக வெளிவந்துள்ளது. இது தெலுங்கு மொழியில் சுருக்கப் பட்டதன் தமிழ் வடிவமாகும்.

இந் நாவலைப் படித்த போது அமெரிக்க மக்களின் இருநூறு வருடால் அடிமைச் சுமையின் பாரம் நெஞ்சினை அழுத்தி நின்றமையை உணர முடிந்தது. இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வையும் அதன் அடிப்படையில் தமக்கென உணவாக்கிக்கொண்ட உயர்ந்த பண்பாட்டையும் கொண்ட ஆபிரிக்க கறுப்பின் மக்களின் ஒரு பகுதியின்றே வெள்ளைக் கொலனித்துவ வாதிகளினால் பலாத் காரமாகக் கடத்திச் செல்லப்பட்டவர்களாவர். காம்பியா என்னும் நாட்டின் ஜப்பூர் என்னும் கிராமத்தில் குண்டா கிண்ட்டே என்ற பதினாறு வயது இளைஞர் காட்டுப் பகுதியில் இருந்து வெள்ளையர்களாலும் அவர்களது கறுப்பு அடியாட்களான குண்டார்களாலும் கடத்தப்படுவதிலிருந்து இவ் வரலாற்று நாவல் ஆரம்பாகின்றது. அதற்கு முன்பாக அச் சின்னம் சிறு ஜப்பூர் ஆபிரிக்கக் கிராமத்தின் அமைதியான மக்களின் வாழ்வும், வளமும் ஓழுக்கமும், பண்பாடும், நம்பிக்கைகளும், வாழ்வியல் நடைமுறை களும் தத்துருபமாக விபரிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு கடத்திச் செல்லப்பட்ட பல இளைஞர்கள், யுவதி கள், சிறுவர்கள் கொடுரேம் நிறைந்த மூன்றரை மாதக் கப்பல் பயணத்தின் பின் அமெரிக்காவில் இறக்கப்பட்டு ஏற்கனவே சுடப் பட்ட அடிமைக் குறிகளுடன் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டனர். அவர்களை விலைக்கு வாங்கிய வெள்ளை எசமானர்கள் விபரிக்க முடியாத சுரண்டல் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கியதன் ஒவ்வொர் அமச்ததையும் இந் நாவல் உணர்வும் உணர்ச்சியும் பொங்க விபரித்துச் செல்கிறது. குண்டா கிண்ட்டே என்ற இளைஞருடன் ஆரம்பித்து வரலாறு ஏழு தலைமுறைகளாக நீடித்து வந்த தொடர் கதைகளின் சோக நிகழ்வுகளை இந் நாவல் எடுத்து விளக்கி நிற்கின்றது. சோகத்தை மட்டுமன்றி, ஆபிரிக்க மக்களின் உடற் பலம் உள்ளத்தின் உறுதி, எதிர்காலத்தின் மீதான நம்பிக்கை என்பவற் றுடன் தமது இனம், நிறம், தமது முதாதையர்களுடைய நாட்டு

யின் மீதான ஆழந்த பற்றும் அக்கறையும் இந் நாவலினாடே வெளிச்சமாகி நிற்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஏற்கனவே சரித்திர நாவல் என்ற பெயரில் பல நாவல்கள் வந்துள்ளன. அவை யாவும் அரசர்கள், அரசிகள், அந்தப்பூரங்கள், தளபதிகள் போர்கள் இவை யாவற்றையும் போற்றிப் பாடிய புலவர்கள் போன்றவர்களை அதீத கற்பணைகளுடன் சித்தரித்த ஆனால் ஏழு தலைமுறைகள் நாவல் அடக்கி அடிமைகளாக்கப்பட்ட மக்களின் யதார்த்த வாழ்வினை நமக்கு வழங்கும் அற்புதமான ஒர் படைப்பாகும். வரலாற்றில் வெள்ளை இனத்தவர்கள் உயர்ந்த நாகரிகமும், மேன்மையும், புத்திக் கூர்மையும், தூய்மையும், அழகும் வாய்ந்தவர்களென்றும், கறுப்பினத்தவர்கள் நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டிகள், அசிங்கமும் அவலட்சணமும் கொண்ட வர்கள், உடற்பலம் மட்டும் கொண்ட மரடர்களென்றும் தாம் எழுதி வந்த ஒரு பக்க வரலாற்று மோசடி மூலம் ஏற்படுத்திய பல நூறு வருட தவறான மனப்பதினை இந் நால் உடைத்தெற்றினும் நிற்கிறது. கறுப்புத் தோல் படைத்தவர்கள் இழிவானவர்கள், வென்னைத் தோல் கொண்டவர்கள் மேன்மையானவர்கள் என்னும் மனப்பதிவு கறுப்புத் தோல் கொண்ட மக்களிடம் 'கட' ஒர் தாழ்வுச் சிக்கலாக ஏற்படுவதைக் காண வரலாற்றுக் காரணம் இன்னும் வலுவடையதாகவே இருந்து வருகின்றது. ஆரியர்கள் தீராவிடர்களை வெற்றிகொண்ட காலகட்டத்திலிருந்து ஆரம்பித்த இத்தகைய ஒருபக்க மனப்பதிவு பின் மேதக்தனதைய கொலனித்துவ வாதிகளால் ஆசிய ஆபிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க மக்கள் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட போது மேலும் வலுவடைந்து முழு "உண்மை"யாக்கப்பட்டது. இவ் வரலாற்று அபத்தத்தை இந் நாவல் மறுத்தரைத்து அம்பலமாக்குகின்றது. ஆபிரிக்கக் கண்டமும் அங்குள்ள கறுப்பின் மக்களும் அழகானவர்கள், உயர்ந்த பண்பாடும் நாகரிகமும் படைத்தவர்கள், தமது மண்ணின் மீதும் மக்கள் மீதும் ஆழந்த பற்றுடையவர்கள், மனித நேயத்தை வளர்த்து மனிதத்துவத்தை நிலை நாட்டி வந்தவர்கள் என்பதையும் இந்த நாவல் எடுத்துரைக்கின்றது. கறுப்பர்கள் தாம் கறுப்பர்களாக இருப்பதற்காகவே அன்றி ஆபிரிக்காவைத் தமது வம்ச ஊற்று மூலமாகக் கொண்டதற்காகவோ வெட்கப்படுவதை நிராகரித்து நிற்கும் இந் நாவல் அதன் ஒவ்வொர் அமச்தத்திலும் கறுப்பினத்தின் ஒவ்வொரு மேன்மையையும் உயர்த்தி நன்று மகிழ்ச்சி கொள்கின்றது.

இந் நாவலை எழுதிய நாவலாசிரியர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றமை நோக்குதற்குரியதாகும். "அச்சஜம் சந்தேகமும் கொண்ட என் பார்வை என்னுடைய சிவப்புக் கைகளின் மேல் வீழ்ந்தது. உடலில் சுத்தமான ரத்தம் பாயும் தூய்மையான மனி

தர்களின் மத்தியிலே கலப்பின ரத்தத்துடன் பிறந்த கலப்பட மனிதன் நான்! களங்கமற்ற மனிதரிடையே களங்கமுற்ற மனிதன் நான்! வெட்கமும் அவமானமும் பிடுங்கித் திண்கிற பயங்கர அனுபவம் இது’

இந் நாவலை எழுதிய அலக்ஸ் ஹேலி ஓர் ஆபிரிக்க அமெரிக்கர் என்பது மட்டுமன்றி இந்த ஏழு தலைமுறைகள் நாவலின் ஆரம்பகதாநாயகனான கிண்ட்டேவம் சத்தின் ஏழாவது தலைமுறை யெச்சேர்ந்தவர் என்பதுதான் முக்கியமானது. ஏழுதலை முறைகளாக தனது முதாதையர்கள் வரய்மொழியாகக் கூறிவந்த உண்மைகளை ஆராய முற்பட்டதன் விளைவே இந் நாவலாகும். அதற்காகப் பவனிரண்டு ஆண்டுகள் கடும் முயற்சி செய்து உழைக்க வேண்டி யிருந்தது. ஐந்து லட்சம் மைல்கள் பிரயாஸம் செய்து ஆதாரங்களையும், அனுபவங்களையும், உண்மைகளையும் தேடவேண்டியிருந்தது என்றும் கூறுகின்றார். எவ்வித ஊக்கமும் உழைப்பும் இன்றியே ‘வரலாற்று நவல்’ எழுதும் நம்மவர்கள் இந் நாவலாசிரியரிடம் படித்துக்கொள்ள ஏராளம் உண்டு.

அவர் நாவலின் இறுதிப் பக்கத்தில் கூறுகின்றார் “உங்கள் கைகளில் இருக்கும் இந் நாலில் ஏழு தலைமுறைகளின் கதையை வர்ணித்துள்ளேன். இதில் உண்மை எவ்வளவு; கற்பனை எவ்வளவு என்று யாராவது கேட்கலாம். வம்சத்தைப்பற்றிய ஒவ்வொர் அம்சமும் ஆபிரிக்க குடும்பங்களும், அமெரிக்க குடும்பங்களும் பரம் பரையாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வரலாற்றுடன் தொடர்பு கொண்டது தான். நான் அவற்றுடன் சரித்திர ஆதாரங்களை இணைத்து விட்டேன். முன்று கண்டங்களிலும் சுற்றித் தின்து ஜம்பதுக்கும் அதிர்மான நூல் நிலையங்களிலும், தொல் பொருள் ஆராய்ச்சி சாலைகளிலும், பழம் சுவடி ஆவணங்களிலும் நான் திரட்டிய ஆபிரிக்க வாழ்க்கைமுறை, பண்பாட்டு வரலாறு இந்த “ஏழு தலைமுறைகளுக்கு ரத்தமும் சதையுமளித்து உயிருட்டன.

சிறு கதைகளிலும், நாவல்களிலும் நவீனத்துவம் தேடி நின்று பல்வேறு இலக்கிய இலங்கள் கண்டு, அதனையே தத்தமது இலக்கிய அளவுகோல் எனக் கொண்டு, தமக்கும் விளங்காத ளாசகர் களுக்கும் புரியாத இலக்கியப் புதிர் காட்டும் வித்துவ சிரோன் மணிகளுக்கு இந் நாவல் ஒரு பலத்த அடியாகும் என்பதில் ஜபில்லை

இந் நாவலின் இறுதி வாசகம் அதன் உள்ளார்ந்த உறுதிமிக்க பிரகடனத்தைக் கூறி நிற்பது நம்மைப் போன்ற அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கையையும் உற்சாக்கத்தையும் தருகின்றது.

அப்படியே இரு!

★ அழ பகோதன்

அப்படியே இரு
அசையாமல்
மெல்ல சிரித்தபடி
கமராவை நோக்கி
கண்களைத் திருப்பு!

அப்படியே இரு
உடலை சுற்றியிருக்கும்
மினுமினுக்கும் பட்டு
மடிப்புக் குலையாது
இருக்க
கமராக் கண்களுக்கு
காட்சி கொடு!

அப்படியே இரு
வேடம் புனையும்
நாடக நடிகர்
அப்பும் பூச்ச அப்பி

கமராக் கண்களுக்கு
கலராய் இரு!

அப்படியே இரு
அங்கம் எங்கும்
தங்கம் மின்ன
தலையில் இருந்து
பாதம் வரையில்
முன்பின பககத்
தோற்றம் அத்துணையும்
கச்சிதமாய் இருக்க
கமராக் கண்களுக்கு
காட்சி கொடு!

நீ சமைந்துவிட்டாய்
ஆகையால்
அப்படியே
பதுமையென இரு!
உன் சுயத்தை இழந்து
அப்படியே இரு. ★

“வெற்றி கொண்டவர்களே சரித்திரம் எழுதும் சம்பிரதா யத்தை உடைத்தெறிவதற்காக இந்த என் மக்களின் கதை உதவி டும் என நம்புகின்றேன்.” அந்த நம்பிக்கையை இந் நாவல் உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. வெற்றி கொண்டவர்களை எதிர்க்கும் ஒவ்வொரு அடக்கப்பட்ட மனிதனும் இந் நாவலைப் படிப்பது அசியமாகும். இது போன்ற இலக்கியங்கள் மேன்மேலும் மொழி பெயர்க்கப்படுதே து அவசியம். இதனை வெளியிட சுவத் ஏசியன் புக்ஸ் நிறுவனத் தின் முயற்சி பாராட்டப்பட வேண்டியதே. ★

மலையக இலக்கியம் அன்றும் இன்றும்

சு. ஜெ. சுர்க்குருநாதன்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு பகுதியான மலையக இலக்கியம் தங்கென சிறப்பான கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. மலையக இலக்கிய செல் நெறியினை நாம் இரண்டு முனைப்பான அம்சங்களில் அவதானிக்க முடியும். 1956ந்து முன்பு தோன்றிய இலக்கியப் போக்குகள்; அதற்குப் பின்னர் தோன்றிய தேசிய இலக்கிய ரீதியான வளர்ச்சி எனக் காண முடியும். மலையக தேசிய இலக்கிய வளர்ச்சி எனும் போது அன்மைக் கால பரிணாம விசிஸினையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவ்விரண்டு போக்குகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே மலையக இலக்கியம் அன்றும் இன்றும் என்ற அர்த்தத்தில் இக் கட்டுரை நோக்கப்படுகின்றது.

1

தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் புலம் பெயர்ந்த பொழுது தங்களுடைய கலை, இலக்கியப் பரம்பரையங்களோடு குடியேறினர். உழைப்பு ஒன்றே மூலதனமாகக் கொண்டு மலையக பிரதேசங்களில் இருந்த வயவாழ்க்கையை அனுபவித்தனர். தமது உழைப்பையும், உதிர்த்தையும், வியர்வையையும் கொட்டி இம் மன்னை வளம் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றினர். ஏகாதிபத்தியாதிகளாலும், கங்காண்மார்க்களாலும் மிக கொடுரோமான மூறையில் சுரண்டபட்டார், வஞ்சிகப்பட்டார். மலைப் பிரதேசங்களில் தங்களது கடுமையான உழைப்பையும் பொருட்படுத்தாது தமது இலக்கியப் பதிவுகளை வாய்மொழிப் பாடல்கள் மூலமாக வெளிப்பட்டன.

‘றப்பர் மரமானேன்
நாலு பக்கம் வாதானேன்
எரிக்க விறகுமானேன்
இங்கிலீசுக் காரனுக்கு
ஏறிப் போக காரானேன்’

தமது உள்ளத்துக் குழந்தைகளை இப்படியான பாடல்கள் மூலமாக புலப்படுத்துகின்றனர். தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வு பெறாத காலப் பகுதியில் இப்படியான ஏகாதிபத்தை எதிர்ப்புணர்வுப்

பாடல்களை பாடியிருப்பது வியப்பிற்குரியது. காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் அடக்கு முறைகளுக்கு ஆளாகியும் தங்களது நிலைப் பாட்டை இப்படியான வாய்மொழி பாடல்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கொத்தடிமைகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட இம் மக்களின் உணர்வுகள் அவர்களது நாட்டுப் பாடல்களில் எதிரொலிப்பதை நாம் காண முடிகின்றது. நிர்க்கதியான நிலைகளிலும் இவ் வாய்மொழிப் பாடல்கள் மூலமாக மன உறுதியையும், தன்னமிக்கையையும் வெளிப்படுத்தினர். சோர்வு வசதம் தலை தூக்காமல் தங்களது அடிமன உணர்வுகளை துல்லியமான முறையில் இப் பாடல்கள் மூலமாகப் பதிவு செய்தனர். அவை இன்றும் இம் மக்கள் மத்தியில் உயிர்த்துடிப்புள்ளதாக விளங்கி வருவதைக் காணலாம். இப்படியாக ஆரம்ப கால மலையக இலக்கியம் வாய் மொழிப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்பட்டன.

1920கஞ்சகப் பின்னர் ஏட்டில் பதிவு செய்யும் இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மலையகப் பகுதிகளில் அரசியல் விழிப்புணர்வினை தோற்றுவிப்பதாக சிலர் இலக்கிய முறைகளில் இறங்கினர். இவர்களில் முக்கியமானவர்கள் நடேசய்யரும் அவரது மனவி மீண்டுமீமையாரும் ஆகும் நடேசய்யர் காந்திய அஹிம்சா வாத கொள்கையாலும், இந்திய தேசிய வாதத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். இவரது இலக்கிய செயற்பாடுகள் அக்காலத் தில் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருந்தது. அவரது ‘வெற்றி யுனதே’, ‘நீ மயங்குவதேன்’ ஆகிய இரு நால்கள் இம் மக்களின் அவை நிலையினை புலர்படுத்திக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இதே போல இவரது மனவியாரும் தமது எளிமையான சீட்டுக் கல்லைகள் மூலம் இம் மக்களது அரசியல் உணர்வினை தட்டியெழுப்ப முயன்றார். ரஷ்யப் புரட்சியின் தாக்கமும், உலகெங்கும் பாளிச—நாலிசங்களுக்கும் எதிராக உழைப்பாளி மக்கள் நடத்திய போராட்டங்கள் இரை ஓரளவே பாதித்திருந்தது. இந்திய காந்திய சிந்தனை வெளிப்பாடாக இவரது இலக்கியப் பார்வை பெரும்பாலும் காணப்பட்டமையே இவரது பலவேளமாகும்.

1930களில் தமிழ் சிறுக்கை மன்னன் என்று குறிப்பிடப்படும் புதுமைப்பித்தன் தமது துன்பக்கேணி சிறுக்கை மூலம், புலம் பெயர்ந்த இம் மக்களின் அவை நிலையினை எடுத்துக் காட்டினார். அதற்கு முன்னர் மகாகவி பாரதியார் தனது ‘‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே’’ என்ற கல்லையில் இலங்கையில் இந்தியர்கள் படும் அவஸ்தையை எடுத்துக் காட்டினார். அவரின் பாடல் வரிகளில் பாதிக்கப்பட்டே புதுமைப்பித்தன் இக் கல்லையினை எழுதி னார் என் கூறப்படுகின்றது. ஆனாலும் யதார்த்த வாத சிந்தனை

யும் இந்திய தேசிய உணர்வுமே இவரது கடையில் இழையோடிக் காணப்பட்டன. இதே காலப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இங்கு யாத்திரைகளுக்கு வந்த சிலர் தமது கவிதைகள் மூலம் இம் மக்கள் நிலையினை எடுத்துக் காட்டினர். இவைகள் பெரும்பாலும் கும்பி, பஜனப் பாடல்களாகவே காணப்பட்டன. எப்படியிருப்பினும் இவையனைத்தும் தவிர்க்க முடியாதபடி இந்திய தேசிய வாதத்தின் வெளிப்பாடாக இருந்ததை மறுக்கமுடியாதுள்ளது.

1930க்குப் பின்னர் சர்வசன வாக்குரிமையின் வாயிலாக இலங்கையில் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியது. இது மலையகத்திலும் ஓரளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அத்துடன் இதுசாரி கருத்துக்களும் அதனை நடைமுறைப்படுத்த பொதுவுடமைக் கட்சிகளும் தோன்றி மலையக மக்களுக்கு விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்த முயன்றனர். அத்துடன் உலகளாவிய ரீதியில் பாலிச—நாளிச ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு எதிராக போராட்டங்களை தொழிலாளர்க்கும், மற்போக்குச் சக்திகளும் முன் வெடுத்துக்கொண்டிருந்தன இதனது தாக்கம் மலையக இலக்கியங்களில் தாக்கத்தினை செலுத்தத் தொடங்கின. இத்தகைய அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியினாடாக மலையக இலக்கிய செல் நெறி ஒரு தேசிய தகைமையை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது.

இதனது ஆரம்ப வித்துக்கள் மலையகத்தில் தொழிற்சங்க அரசியலில் ஈடுபட்ட சி. வி. வேலுப்பிள்ளை போன்ற மூத்த எழுது தாளர்களால் போடப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அ. செ முருகானந்தம், அ. ந. கந்தசாமி போன்ற ஆரம்ப கால முழுத்தாளர்கள் தமது சிறுகதைகள் மூலம் மலையக மக்களின் வழிக்கையினை பிரதிபலித்தனர். மலையகத்தைச் சார்ந்த கே கணேஷ் அவர்கள் ஏனைய எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்து 1947ல் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தினை ஆரம்பித்தனர். இதற்குப் பின்னர் இந்த அமைப்பானது இலங்கை மற்போக்கு எழுது தாளர் சங்கமாக மாறியது. இது இப்படியிருக்க 1948ல் இம் மக்களுக்கு இருந்த வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதும் புதிய அரசியல் அவைகள் மலையகத்தில் வீச்த தொடங்கின இத்தகைய அம்சங்கள் எல்லாம் மலையக இலக்கியம் ஒரு தேசிய தன்மையை எடுத்துச் செல்லும் பரிணாம வளர்ச்சியினை காட்டி நின்றன.

2

1956க்குப் பின்னர் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பல்வேறு அரசியல் சமூகப் புரட்சிகள் புதிய சிந்தனைகளை தோற்றுவித்தது. விடே சிய எதிர்ப்புணர்வும் சுதேசிய நாட்டமும் இக் காலப் பகுதியில்

18

தாயகம் 31

இலங்கையில் வளரத் தொடங்கியது. இதனது அவைகள் இலக்கியத் துறையினையும் பாதிக்கிக் கெப்து 1954ல் உருவாக்கப்பட்ட முந்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தினை புதிய வழியில் இட்டுச் சென்றது. இந்தியா மேற்கத்தைய இலக்கியங்களை தமது தத்துப் பிள்ளையாக கொண்டிருந்தது. இலங்கை தமிழ் இலக்கியம் “மண் வாசனை, சோசலிஷ் சிந்தனை” ஆகிய கோட்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு நகரத் தொடங்கியது. இனவர்க்க, மொழி வேறுபாடுகள் இல்லாத ஒரு சமுதாய மாற்றத்திற்கான இலக்கிய முயற்சிகள் இக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் தத்துவம் பிரிவுகளாலும், கோஷ்டி மனப்பான்மையாலும் பின்னர் இது படிப்படியாக வலுவிழுந்தது. ஆனாலும் இல்லிடயத்தில் மு. எ. சங்கத்தின் பணி மதிக்கத்தக்கதாகும்.

மு. எ. சங்கத்தின் தோற்றும் இலங்கையின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார முரண்பாடுகளும் எல்லாச் சமூகங்களையும் பாதிக்கத் தொடங்கியது. மலையகமும் தவிர்க்க முடியாதபடி பாதிப்பிற்குப்பட்டது. மலையகத்தில் படித்த சில விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய இளைஞர்கள் முற்போக்கான கருத்துக்களை மலையக இலக்கியம் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினார்கள். மலையகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறுகதை, நாவல், கட்டிரை, கவிதை போன்ற பல்வேறு இலக்கியக் கூறுகள் மலையக மன் வாசனையை எடுத்தியம்பீன். ஆழமான பார்வைகளைக் கொண்ட ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியம் வளர ஆரம்பித்தது. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கோகிளம் சுப்பையா, திருச் செந்தூரன், தெவிவத்த ஜோசப், பன்னீர் செல்வம், பென்டிக் பாலன், எம். எஸ். ராமையா, சாரல் நாடன், மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன் போன்ற ஆளுமை மிக்க படைப்பாளர்களும் மலையக மக்களின் இதயத்துக்கு முறைகளை எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தினர். இக் காலப் பகுதியில் மன்றங்கள், நாடக அரங்குகள் என்பனவும் தோன்றி திராவிட பாரம்பரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. 1972ல் பெருந் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கத் தினைத் தொடர்ந்து இம் மக்கள் எதிர்பார்த்த கனவுகள் புறக் கணிக்கப்பட்டவுடன் நிர்க்கதியானர்கள். இதனது தாங்கமும் மலையக இலக்கியங்களில் பிரதிடிலிக்கத் தொடங்கியது. இன ஒற்றுமை வர்க்க வேறுபாடு, சாதி வன்செயல், பேராட்ட உணர்வு போன்ற வற்றினான மையமாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் உங்கவுடுத்தன. இவையனைத்தும் மலையக இலக்கியம் தனி இலக்கியமாக வளர்ந்து மேலோங்கி வருவதைக் காட்டி நின்றன.

3

1978ற்கு பிறகு அதிக எண்ணிக்கையில், மலையக இளைஞர்கள் பல்கலைக் கழகங்களுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். இவர்கள் பல்வேறு அரசியல் கருத்துக்களை உள்ளாங்கி மலையக மக்கள்

அரசியல் எதிர்காலத்தினை பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினர், இந்மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வருகின்ற ஒரு வித தேசிய உணர்வினை காணத் தலைப்பட்டனர். சிலர் தீவிர கண்ணோட்டத்திலும், சிலர் ஏனைய இன ஜக்கியத்தோடு இணைத்தும் நோக்கினர். எனவே இதனைச் சார்ந்த இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம் மக்களுக்குள் இருந்த புல்லுருவிகளை படங் பிடித்துக் காட்டக் கூடிய இலக்கியங்களும் உருவாகின. அடிக்கடி இம் மக்கள் தேசிய உணர்வு இந்திய மேலாதிக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்டாலும் தாங்கள் ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்ற நிலையில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இந்திய மீசா வழியினர் என்ற வரலாற்று வரையறையில் மலையகத் தமிழர் என்ற பதம் நடை முறை ரீதியாக பயன்படுத்தப்பட்டது.

இதனது விழைவுகள் மலையக இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது. ஆரம்ப காலங்களில் வாய்மொழி இலக்கியம் ஊடாக ஆரம்பித்த மலையக இலக்கியம் பின்னர் இந்திய தேசிய வாதத்தில் வளர்ந்து மலையக இலக்கியம் அதனது பரிணாம போக்கில் தனித்தன்மை வாய்ந்த மலையக இலக்கியத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. அண்மைக் காலங்களில் இம் மக்கள் மத்தியில் ஏதிப்பட்ட சமூக அரசியல் பொருளாதார பாதிப்புகள் புதிய சிந்தனை களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஓயாத போராட்ட வாழ்க்கையினை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் மலையக தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் இலக்கியம் என்ற ரீதியில் இன்று வளர்த்தொடங்கியுள்ளது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு அம்சமாக மலையகம் தனக்கென தனித்துவமான பண்புகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆர்வமிக்க புதிய தலைமுறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் இதனை முன்னெடுக்கக் கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் மூன்று விதமான போக்குவளர்களாக காண்டது. மட்டக்களப்பு யாழ்ப்பனத்தை மையமாகக் கொண்டு இலங்கைத் தமிழர் பாரம்பரியத்தில் உதித்த இலக்கியம், சிழக்கு மாகாணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இல்லாமய இலக்கியம், இந்திய வம்சாவழியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட மலையக இலக்கியம். இத்தகைய போக்கு அண்மைக் காலங்களில் ஏற்பட்டதாகும். இதில் மலையக இலக்கியம் தொழிலாளர்களை மையமாகக் கொண்டிருப்பதால் அது ஏனைய இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு புதிய இரத்தத்தினை பாய்ச்சக் கூடியது.

மலையக தேசிய வாதம் என்பது குறுகிய பிரதேச வாதமோ, அல்லது தீவிரவாதமோ அல்ல. அதனது வளர்ச்சிப் போக்கினை

நிதானமாக எடைபோட வேண்டும். ஏனைய இனங்களோடு ஐக்கியப்படவும், தமது உரிமைக்குரலை உரத்துவிலக்கவும் மலையக தேசிய இலக்கியத்தின் பங்கு மிக முக்கியமானதாகும் இத்தகைய பாட்டாளி வர்க்க புதிய ஜனநாயக கலாச்சாரத்தினை நோக்கிய ஒரு தேசிய இலக்கிய சிந்தனை மலையக இலக்கியங்களுக்கு அவசியமாகும். இது மலையக மக்களுக்கு மட்டுமல்ல ஏனைய அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் அவசியமாகும். இதனை முன்னெடுத்துச் செல்ல மலையகத்தில் வளர்ந்து வருகின்ற ஒருவித தேசிய தன்மையினையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டியநிலையில் மலையக மக்கள் உள்ளனர். இத்தகையபோக்குகளின் வீளைவாகத்தான் மலையக இலக்கியம் ஏனைய இலக்கியங்களை விட தனித்தன்மை பெற்று வருவதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

எனவே மலையக இலக்கியம் அதனது வளர்ச்சியில் தனது எதிர்கால இலக்கை அடையக்கூடிய நிலையினை நோக்கி நடைபோட வேண்டியுள்ளது. தமது பாரம்பரியப், தனித்தன்மை, ஐக்கியம் போன்ற மையக் கருக்களை கொண்ட மலையக இலக்கியத்தினை கட்டி எழுப்ப பாரிய ஜக்கிய முன்னணி தேவையாகும். அது மலையக இலக்கிய வாதிகளையும், இலக்கிய நிறுவனங்களையும் பொறுத்தது. அண்மைக் காலங்களில் மலையகத்தில் படித்த ஒரு மத்திய தர வசூலியினர் தோற்றம் பெற்றுள்ளனர் இதனது தாக்கம் மையக் இலக்கியங்களில் வடிவம் சம்பந்தமான பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. ஏனைய இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடும் போது மலையக இலக்கியங்களில் அழகியல் டண்புகள் ஒற்றைவாக உள்ளது. ஆனால் சம காலங்களில் இது இடம்பெற்று வருகின்றது. இது தனியாக ஆராயப்பட வேண்டியவை.

விடுதலை

“வீடு” என்ற பகுதியிலிருந்து “வீடு” என்ற சொல் வந்தது. வீடு என்பது விடுதலை. இதை வடமொழியில் முக்கிய என்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை இறந்துபோனதன் பின்பு பெறவேண்டும் என்று பெரும்பாலேர்க் கிருட்டிக்கிறார்கள். இவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே, இப்போதே, அந்தநிலையை விரும்புதல் நன்று.

விடுதலையே இன்பத்திற்கு வழி; விடுதலைபெற்றோர் வறுமையிலிருந்து மாறி செலவழைவார்கள். மெலிவும் நேரங்களில் விலையும் உறுதியும் பெறுவார்கள். சிறுமை நீங்கிப் பெருமைகாண்பார்கள். துண்கங்கள் நீங்கி இன்பம் எய்துவார்கள்.

மகாகவி பாரதியார்.

சற்றே கண்திற

❖ நாவலன்

கவிஞர்!

மோனக் கனவுகளில் மூழ்காதே
சற்றே கண் திற!
ஞாலக் கொடுமைகள் உன்னுட் புகும்.

காற்று வெளியிடையேயும்
நித்திலம் கொழிக்கும்
நீலக் கடல்லையேயும்
நீங்கி மனம் குளிர்ந்தாயோ?
வானத் தனிப் பந்தல் உனது சாம்ராஜ்யமோ?
கானப் பறவை ககன் வெளியில்
சிறகசைத்துத் தான் செல்லும்.
சிட்டாய் பூஞ்சிறங்கைத்து மன வெளியில் திரிந்தனையோ?

கவிஞர்!

மேனக் கனவுகளில் மட்டும் மூழ்காதே.
மேநத்தில் மூழ்கி
முத்தெடுத்து
சற்றே கண் திற!
ஞாலக் கொடுமைகள் உன்னுட் புகும்.

பிரியமுடன் ஏட்டதோ பிசற்றும்
நீலக்கடல்லைகளை நோக்கி
வெள்ளின் சிரிக்கும் பங்காய்
நேசமுடன் புன்னைத்து, கையகைச்து விரைவேன்.
சூரியன் யுச் சொடுவிழிச் சுடர் விரித்து
வானிற் பாய்வேன்.
பிங்கௌர் என்ன!
“திடு பூமியின ஜவாப் தன்.

ஷூயிர்சைத்தோடு

தென்னாபிரிக்கச் சிறுக்கதை

ஆங்கில மூலம்:

அகெக்ஸ் ஃஸா (G) குமா

தமிழில்: சாந்தன்

நீண்ட வரிசையைக் கிண்ற மரங்களினிடையே அவர்கள் நடந்து வந்தார்கள். குளிர்காலம் இன்னும் முற்றாகப் போய்விட வில்லை. காற்று சில்லைன்றிருந்தது. அழுக்கடைந்த பஞ்சபோால் வானில் இழுவன்று கிடத்த முகில் களின் பின்னால் நிலா மறைந்திருந்தது. வந்தவர்களில் ஒருவன் எனத் தவிர, மற்றெல்லோரும் இரவின் குளிரைத் தாங்கக்கூடிய ஆடைகளை அனிந்திருந்தார்கள். இரவும் நிலவும் ஈரவிக்கிறதன். அவர்களின் காலங்கள் ஈர மண்ணில் அச்சொட்டான அடையாளங்களை ஏற்படுத்தின. இருளில் அது தெரிய வில்லை.

மின்கலத்தால் இயங்கிய சைக்கிள் விளக்கொண்றைக் கையில் பிடித்தவாறு, அவர்களில் ஒருவன் மூன்னே நடந்துகொண்டிருந்தான். மரங்களினிடையே வழிகாட்டி வந்த அவன் பின்னால் மற்றவர்கள் இருளில் தொடர்ந்தார்கள்.

சுவர்க்கோழிக்கும் தம் கரலை நிறுத்தியதில் அவர்களை சூழ்ந்திருந்த இசுவு இப்போ அமைதி கொண்டது. ஆனால், தொலைவில், மனித அசுகையை அறியாதவை இன்னமும் தமது ஒரே விதமான ஒலியைக் கிடப் பியவாறிருந்தன. எங்கோ இன்னுந் தொலைவில், உரத்துக் கூரக்கத் தொடங்கிய ஒரு நாய், இருந்தாற் போல நிறுத்திக் கொண்டது. அந்த அட்கள் எலுமிச்சைத் தோட்டமொன்றினாடாக நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்: காற்றில் அச் செடிகளின் வாசனை யரவியிருந்தது.

“அவ்வளவு கெதியாகப் போகாதே” கூழுவின் கடைசியில் வந்துகொண்டிருந்தவன், விளக்குக்காரனுக்குச் சொன்னான். “இங்கே பின்னால் ஒரே இருட்டாக இருக்கிறது, காப்பிரிமாதிரி”

இருளில் மெல்லத்தான் பேச வேண்டுமென்பது போல அவன்

பேசினான். அந்த ஆள், பெரிய உடம்பு படைத்தவன். காக்கிக் காற்சட்டையும் பூட்கம் அணிந்திருந்தான். அவனது மேலங்கியின் வலது மார்பிலும் முழங்கைகளிலும், தோலால் ஓட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது.

அவன், தோட்டாக்கள் நிரப்பிய வேட்டைத் துப்பாக்கி வைத் திருந்தான். இருளில் முகம் சரி வரத் தெரியவில்லை. பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தாலும் கூட வின் தலைவன் அவன்தான். மற்றவர்கள் தன்னுடன் வந்து சேர்ந்து கொள்வதற்காக விளக்குக்காரன் வேகத்தைக் குறைத்தான். “சரியான ஆளிர், ஊம்...” என்றான் இன்னொருவன். “ஆளிரோ?” துப்பாக்கியுடன் வந்தவன் கிண்டலாகக் கேட்டான் “இங்க நிக்கிற இந்தப் பயலிலும் பார்க்க உணக்குக் குளிருதா?”

அவர்களின் நடுவே தடுமாறிக்கொண்டு நடந்து — கதகதப்பான ஆடை அணியாத — அந்த ஒருவனைத் சன் துப்பாக்கியால் காட்டியபடி இதைக் கேட்டான்.

அவனர்க் கொல்லப்பட்ட அந்த மனிதன், காற்சட்டையும் விட்மலனியும் மேற்சட்டையும் அணிந்திருந்தான். அவனை, அவன் தங்கியிருந்து இடத்திலிருந்து இவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்த போது, ஒரு மழைக்கோட்டை மட்டுமே மாட்டிக் கொள்ள விட்டிருந்தார்கள். வாய் கிடுகிடுப்பதைத் தவிர்ப்ப

தற்காக பற்களை இறுகக் கடித் தவாறு அவன் இப்போ குளி ரால் நடுங்கினான். அவனுடைய சப்பாத்துக்களைக் கட்டிக் கொள்ளக் கூட அவர்கள் விட வில்லை. இப்போது, நடக்க நடக்க, நாடாக்களின் முனைகள் சரசரத்தன. “உனக்குக் குளிருகா, தேய்?” விளக்குக்காரன் பகிட விட்டான்.

அந்தக் கறுப்பு மனிதன் பதில் பேசலில்லை. அவன் பயந்திருந்தான் ஆனால் அந்தப் பயத்தோடு சேர்ந்திருந்த பிடிவாதம் அவனைப் பதில் பேசாமல் தடுத்தது. “அவனுக்குக் குளிரில்லை” ஐந்தாவது ஆள் சொன்னான். “அவன் பயந்து நடுங்கிறான் என்னடா?”

கறுப்பு மனிதன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அச் சிறு விளக் கிண் அரைகுறை ஒளியை ஊடுருவித் தன்னை திரே அவன் வெறித்து நேராக்கினான். விளக்குக்காரனின் நிழலுரு அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால், தன் இருப்பும் வந்துகொண்டிருந்த வர்களைப் பார்க்க அவன் விருஷ்பவில்லை. அவர்களிலொருவன் குளிரைப்பற்றிச் சொன்னவன். மற்றவன் பயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டவன். அவர்களிருவரும் ஆளுக்கொரு தோற் சுவக்குவைத்திருந்தார்கள். ஒருவன் இடைக்கிடை அதை இவன் காவில் வீசிக்கொண்டிருந்தான். “இவனால் பேசுவும் முடியாது போல்” கடைசியாகப் பேசியவன் சிரித்தான்.

“நில் அண்டறீஸ்.. ஒரு நிமிசம் பொறு” வேட்டைத் துப்பாக்கியுடன் வந்த அவர்களின் தலைவன் சொன்னான். எல்லோரும் மர வரிசைக்கிடையில் நின்றார்கள். விளக்குக்காரன் திரும்பினான். அவர்கள் மேல் வெளிச்சம் படுமாறு விளக்கைப் பிடித்தபடியே, “என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டான். “ஒரு நிமிசம் பொறு” இதைச் சாதாரணமாகச் சொல்வது போல் சொல்ல தலைவன் கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. “இவன் ஊமையில்லை. ஆள் பொல்லாத அன்... படிச்ச கறுப்பன். இந்தாடேய்...” அவன் கறுப்பு மனிதனைக் கூப்பிட்டான். கோபமுற்ற கரவில் சொன்னான்: “உன்னோட ஒரு பெரியவன் பேசினா, நீ மறுமொழி சொல்ல வேணும். விளங்குதா?”

கறுப்பு மனிசனின் மனிக்கட்டுகள் பின்பற்மாக கோல்வாரினால் கட்டப்பட்டிருந்தன. கைகளிருமிம் சங்கிச்சு டெத்துக்கு மேலே, மதுகிள் துப்பாக்கியால் அவன் அழுகினான்.

“கேக்குகாடா? எனக்கு மறுவாரிம் சொல்லு... சொல்லாவிட்டா உண்டா கூன்னாந் தண்டில் ஒட்டை துளைப்பன்”

கைகள் கட்டப்பட்டிருந்த மனிகள், தளர்ந்திருந்த தனது மழைக்கோட்டம்நாடாக, துப்பாக்கி மனையின் கடினமான உலோக வட்டத்தை உணர்முடிந்தது. பற்களைக் கடித்துக்கொண்டான். அவனுக்குக் குளிராயிருந்தது.

“இவன் சரியான ஆள்” அவன் திரும்பவும் சொன்னான். “ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிக் கிறான். அதுக்கு நாங்கள் தான் படியளக்கிறம். எங்கட வியர்வை

யில் வாழ்ந்து கொண்டு, எங்கட தேவாலயக் குருவானவரோடு தடுக்குத்தனமாயும் அநாகரிகமா யும் நடந்து கொள்ளுற அளவுக்கு இவனுக்குத் திமிர் இருக்கு. ஆனா, நான் இருக்கிற வரை, எந்தப் பயலும் வெள்ளையன்க ளோட வாலாட்ட முடியாது”

“உண்மைதான்” விளக்குக் காரன் ஆமோதித்தான்.

“நாங்கள் இவனைச் சரியா னபடி கவனிக்கத்தான் போறும். ஆனா, சுடத் தேவையில்லை. அந்தப் பிரச்சனைகள் வேண்டாம்”

“நான் நினைச்சா, எந்தப் பயலையும் எந்தக் காப்பிரியை யும் கடுவன். பிரச்சனை வரட்டும் பாப்பம்? இவங்கள் என்னை மரியாதை பண்ணாத்தான் வேண்டும். எனக்கு மறுமொழி சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்”

கறுப்பு மனிதனின் முதுகில் அவன் திடமிரென துப்பாக்கி முனையால் இடித்தான். கறுத் தவன் நிலை குலைந்து தடுமா றினான்.

“கேக்குதா, மடையா... நான் உனக்குத்தான் சொல்லு றன்...” பயம் பற்றிக் கிண்டல் பண்ணியவன் இப்போது முன் னால் வந்து அவன் முகத்தில் குத்தினான். கன்னத்து எலும் பில் ஒங்கி அடித்த அந்த முஷ்டியில் பிடித்தபடி சுவுக்கு இன்ன மும் இருந்தது. இந்தத் தாமதம்

அவனுக்குக் கோபமுடியது. பிடிபட்டிருப்பவன் பணிந்துவிட்டால், தங்களுடைய வேலைகளைப் பார்க்கலாம்.

“நாய்ப் பயலே” அவன் கத்தினான்.

“ஏன் நீ வாயே திறக்கிறா யில்லை?”

அந்த மனிதன் தள்ளாடி னான். தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு ஒரு எலுமிச்சை மாற்தின் அசையும் நிழலோடு நின்றான். விளக்கொளி, திரும்பி அவன்மீது வீசியது. தன் பார் வையை விலக்கிக் கொண்டான். துப்பாக்கிக்காரன் தன்னை சுட்டு விடக்கூடுமென் அவன் பயந்தான். அவனுக்குச் சாவகற்கு விருப்பமில்லை. அவன் நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டு அவர்களை தவிர்த்து அப்பால் நோக்கினான்.

“சொல்லு?” அடித்தவன் கேட்டான்.

“சரி, ஜ்யா” என்றான் கறுப்ப மனிதன். அத் தொனியில் மரியாதையுடன் வெறுப்பும் கலந்திருந்ததை, அவனைச் சூழ்ந்து நின்றவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

“அப்படிச் சொல்லு” விளக்குக்காரன். சொன்னான்.

“உனக்குப் பிரச்சனை வரா மல் பார்த்துக்கொள். அடுத் துறை இது நினைவிருக்கும். சரி,

போவம்” விளக்கை மீண்டும் ஆட்கள் இருக்கினம். கேட்க முன்னே விரித்தபடி, அவன் முன்னால் நடந்தான்.

தலைவன் கறுப்பு மனிதனை முன்னே தள்ளினான். அவன், தனக்கு இருப்பறமும் வந்தவர்க்கந்து சொன்னான்; “எங்கட இடத்திலை இந்தப் படிச்சு காட்டுமிராண்டிகள் ஒருத்தரும் வேண்டாம்”

“இதிலை அதிசயமென்ன வெண்டால், தனக்குச் சுவக்காலை ஆடிச்சதுக்காகப் பாடுகியாரைக் கோட்டிலை ஏத்தி நட்ட கூடு கேட்கிற அளவுக்கு இவனுக்குத் துணிவு வந்திருக்கு” தலைவன் பொதுவாக சொன்னான்.

“இந்தக் கேடுகேட்டதாய்! என்ற வாழ்நாழிலையே நான் பெயிடியெரு விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதில்லை”

“சரி, இப்ப நாங்கள் அதி லும் திறமான சுவக்கடி கொடுத்தால் சரியாப் போய்விடும்” அன்ட்ரீஸ் என்பவன் சொன்னான்.

“இந்தமுறை இவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கத் தான் வேண்டும், ஊம்! நாங்கள் கொடுக்கப் போறதுக்காக இவன் ஒருத ரிட்டையும் நட்ட கூடு கேட்கே வாது”

“அதுக்குப் பிறகு ஆளும் இங்க இருக்க முடியாது. தன்ற முட்டை முடிச்சுக்களோடு நகரத் துடிகுப் போய்க் கேரட்டும். அங்க தான், மட்டுமரியாதைகளைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படாத

ஆட்கள் இருக்கினம். கேட்க தாடா?”

இம்முறை பதிலொன்றைப் பெறுவதில் அவர்கள் அக்கறைப் படவில்லை. தலைவன் தொடர் நடந்து சொன்னான்; “எங்கட இடத்திலை இந்தப் படிச்சு காட்டுமிராண்டிகள் ஒருத்தரும் வேண்டாம்”

“வெள்ளைக் காரர்களாகி விட்ட கறுப்பன்றும் வேண்டாம்” மற்றவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

சிறிய பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த பக்கத்து மலைச்சரிவில் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த பண்ணைக் கட்டிடத்திலிருந்து மீண்டும் நாய் குரரக்கத் தொடங்கியது. “அது ஜக்ராதான். ஏன் குரலக்குதென்று தெரியேலை. அது ஒரு நல்ல நாய். மென்ற மறைக்கரு, அஞ்சு பவுண் தாறனென்று சொல்லியும், அவன் அதை விக்கமாட்டே என்னடிட்டான். அதுமாதிரி ஒரு நாய் வைச்சிருக்க வேண்டும், நான் எவ்வளவு கவனமாய் வளர்ப்பன் தெரியுமா?”

இரவின் இருள், எலுமிச்சைத் தோட்டத்தில் இன்னும் இறுக்க கல்லத்து. செடிகளின் இலைகள், கோபத்தில் ஓறுமூறுப் பலைபோல் ஒலி கிளப்பின. எலுமிச்சையின் இனிய, மணத்தித்தும் இந்த ஒலிக்கூம் ஒருதுவரவில்லை. காற்றில் ழளிர் அதிகரித்தது. தூரத்தில் கேட்ட சுவர்க் கோழி

ஸம்தின் தனித்துவம்

ஏ ரத்தாழ, கடந்த பதினெந்தாண்டு கால ஸம்துப்புதுக்கவிதை வளர்ச்சியில் அவதானிக்கத்தக்க சில பண்புகளுள் இவற்றை மதிப்பீடு செய்யும்போது, தமிழ் நாட்டுப் புதுக்கவிதைப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்ட சில பண்புகளையும், தனித்துவப் போக்குகளையும் இனங்கான முடிகிறது.

இன்றைய ஸம்துப்புதுக்கவிதையாளருள் பெரும்பாலா ணோர் 'எழுத்து' சஞ்சிகையின் தாக்கத்தால் எழுதத் தொடங்கியவர்களே. 'எழுத்' தில் வெளிவந்த புதுக்கவிதைகளே புதுக்கவிதை எழுதும் உந்துதலையும் ஏற்படுத்தின. எனினும், 'எழுத்து' காட்டிய வழியில் இவர்கள் செல்லவில்லை. எழுத்தில் பெரும்பாலாணோர் எழுதியதுபோன்றோ, அல்லது இன்னும் எழுத்துப் பரம்பரையினர் சிலர் எழுதுவது போன்றோ, 'தனி மனித அச உள்ச்சல்கள் கனவுகள், ஏமாற்றங்கள், மரணம், விரக்தி, காமம் போன்ற விசயங்கள் ஸம்துப்புதுக்கவிதையின் உள்ளடக்கமங்க அமையவில்லை. மாறாக, சமுதாய நோக்குடைய — ஏதோ ஒரு விதத்தில் சமுதாயக் குறைபாடுகளைப் பிரதிபலிக்கிற — புதுக்கவிதைகளே இங்கு மிகுதியாக வெளிவருகின்றன ஸம்துப்புத்துவம், சிறுக்கை என்பவற்றில் காணப்படும் Seriousness தன்மை ஸம்துப்புதுக்கவிதைகளிலும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

நன்றி: புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (பதிப்பு 77)

களின் ஒவிகள் எல்லாம் ஓன்றாகி உரத்த தொனியில் கேட்டன. நிலா முகில்களின் பின்னாலே ருந்து வெளியே வந்தது. அதன் தன்னொளி, இலைகளில் வெள்ளி மூலாம் பூசிற்று. எலுமிச்சை இலைகளை யாரோ கசக்கி விட்டாற்போல அதன் நறுமணம் இன்னும் அதிகரித்தது.

அவர்கள் நிலவொளியில் இன்னும் சிறிதுதாரம் சென்றார்கள். “இதுவும் நல்ல இடந்தான், ஊம்” என்றான் விளக்குக்காரன்.

ஸம்தோட்டத்தின் நடுவில் வெளியாயிருந்த ஓரிடத்திற்கு அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். நறுமணம் கமமும் செடிகளால் சூழப்பட்ட அவ்விடம் ஒரு சிறிய அரங்கு போவிருந்தது அங்கே எல்லோரும் நின்றார்கள்.

நிலவொழி, எனிமிச்சை இலைகளில் பட்டு யீன்னிய போது அலற்றின் விளிம்புகளி லும் நுனியிலும் படிந்திருந்த சரம், சிந்திய பாதரசமாய்ப் பளபளத்தது. ★

ஏக்கம்

✚ வளவை வளவன்

இந்த மனிதர்கள் ஏனின்னும் திருந்தவில்லை மானிடத் துயரின் தாக்கம் புரியாது தானிடர் வீழ்ந்ததுப் புதித்துக் கசறி அத்தியம் மனசாட்சி மனிதாயிமரம் மென்ற முத்திரைக் கோசங்கள் வைத்துப் புலம்பும் இந்த மனிதர்கள் ஏனின்னும் திருந்தவில்லை!

துதிபாடிப் பதவியெற்று குரோதம் தமை வளர்ப்பார் கதியிலாரெனுங் கருவணதாரா மதியாது மானிடத்தை மிதித்து சாதி எனும் தீயை உள்வளர்த்து சாகாது காப்பதில்தான் நாட்டம் முழுதும்

வேகாத வேள்வித் தியிதை வளர்த்தால் ஆகாது என்றோதி அதுவே குறி நிற்றல் ...

சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் காதவழி இடைவிழுதல் மதபோ? மறந்து போவதாக நினைத்து மல்லுக்கட்டி மனிதமுரைப்பதுவும் நாற்கால் விலங்குகளின் நயமான வாழ்வு கண்டும் பொய்க்கால் குதிலரகளில் புறப்பட்டு வருபவர்கள் சாக்கால வேளை வந்தால் தத்துவங்கள் விற்பார் சித்து விழை பாட்டால் சிறைகாள்ளும் ஆண்மீகச் சித்தர் தம் ஆளும போல் வித்தகங்கள் செய்யுவிவர் அம்புலியில் மனிதன் தன் அடிச்சவடு வைத்துப்படும் இங்கிதமாய் வாழ இவர் ஏனின்னும் கற்கவில்லை...

இந்த மனிதர்கள் ஏனின்னுந் திருந்தவில்லை! சொந்த மதி இவற்கு கடுகாடாய் போனதுவோ?

தாயகம் 31

வீடுதேடி

சு. திருக்கௌரன்

தேவாரத்துக்கு மனிய டிக் இன்னும் ஜந்து நிமிடங்கள் தான் இருக்கிறன. சந்தியிலை போக்குவரத்தைக் கண்காணிக்கும் காவல்துறையினர், நான் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற பாதையால்ச் செல்பவர்களைத் தான் சந்தியைக் கடக்க அனுமதிக்கின்றனர். எப்பிடி ஊன்றித் தான் சைக்கிளை உழக்கினாலும் சந்தியை அடைவதற்கு முன்னர் பாதை தடைப்பட்டுவிடும் என்பதைத் தெளிவாக உணரக்கூடியதாக இருந்தாலும் அவசரமாக உழக்குவதைப் பார்த்து, என்னையும் போகவிட இத்தான் தடுப்பார்கள் என்ற நப்பாசையினால், சைக்கிளை வேகமாக உழக்கினேன்.

அது ஒரு முக்கியமான நாற்சந்தி, எந்த ஒரு இராணுவமுகாமில் இருந்தும் ஏவப்படும் ஏற்கிணைகளின் சாதாரண வீச்சுக்குள் அந்தப் பகுதி அமைய வில்லை. அத்துடன் பல அரசு, தனியார் நிறுவனங்கள் அந்தச் சந்தியை அண்டித்தான் அமைந்துள்ளன. இந்த மாவட்டத்திலுள்ள பெரும்பான்மையான மக்களின் ஏகோபித்த தெய்வ

மான முருகன் கோயிலும் சொற்ப தூரத்தில்தான் உள்ளது. ஆறு ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் மூன்று நான்கு மாடிக் கட்டிடங்களுடன் “ஒவ்வன்று” உயர்ந்து நிற்ற, அந்த மகாவித்தியாலை மும் ஒரு நூறு அடி நீளமான கொட்டகையிலை, பக்கத்திலை தான் இயங்குகின்றது.

முன்னம் பள்ளிக்கூட நேரங்களிலை, இந்தச் சந்தியை கடப்பது என்பது உண்மையிலை பெரும்பாடுதான். பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாய் சைக்கிளோடுகின்ற எனக்கீசு சிரமமென்றால் புதிசாய்ச் சயிக்கில் பழகி ஏவர்களுக்கு எவ்வளவு சிரமமாய் இருக்கும்.

இன்றைக்கு எப்பிடியும் தேவாரம் முடிந்த பிறகுதான் பள்ளிக்கூடத்துக்குள்ளை போக முடியும். நான்தான் கடைசியாளாயும் கையொப்பம் இடவேண்டி வருக என்று மனம் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டு நின்ற எனக்கு, பக்கத்து வீதியாலை வந்துகொண்டிருந்த விமலா ரீசுசரைக் கண்டதும், பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

விமலா ரீசுசர்தான் வழிமயாக அதிபருக்கு அடுத்த ஆளாய்கையொப்பம் வைக்கிறவா. ஓய்வு பெறுவதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்கள்தான் இருக்குது. மொத்தம் முப்பது வருசம் முழுமையாகச் சேவையாற்றிப் போட்டா. ஆனால் இண்டைக்கும் கடமையிலை ஒரு சிறு பிசுகும் கிடையாது. தமிழ்ப் பாடத்தில்த தான் விசேட பயிற்சி பெற்றவா. ஆனால் ஆசிரியர்க்குத் தட்டுப்பாடு நிலவும், எந்தப் பாடத்தையும் முழு முயற்சி யோடு திறமையாகக் கற்பிப்பார். வருடத்திலை ஒரு பத்து நாள் வீவுகூட எடுக்கமாட்டா. இவ்வளவு காலம் கற்பித்த அனுபவம் இருந்தும், பாடத்திட்டம் பாடக்குறிப்புகள் ஒழுங்காக எழுதித்தான் எந்தப் பட்டமும் படிப்பிப்பா.

அப்பிடியான ரீசர் இன்றைக்கு எப்பிடியும் எனக்குப் பின்தித்தானே கையொப்பம் வைக்கப் போகின்றா என்பதை நினைக்க சிறு சந்தோசம்தான். அவா நடந்து வருகிறத்தீட்டிலை நான், எப்பிடியும் கையொப்பம் வைக்கப் படிப்பிக்கவும் தொடங்கிவிடுவன்.

நான் நினைத்ததாக மாறாக, அவர் பள்ளிக்கூடப்பக்கீசி திரும்பரமில் கோயில் பக்கம் திரும்பிப்போறா.

பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கண்டபடி வீவு எடுத்தாதுமிருந்தாங்க பேசுகுதேரோ? வெள்ளிக்கிழமை

தானே ஒகாயிலுக்குப் போறாவோ?

சி... பள்ளிக்கூடத்துக்கு வீவு எடுத்து, அவா கோயிலுக்குப் போகமாட்டா!

சில நேரம் வீடு விசாரிச்சுப் போறாவோ? அப்பிடியும் இருக்காது. தனக்கு இப்பொருளை வசதியாகக் கிடைக்கிறுக்குது என்று அண்டைக்குத்தானே சொன்னால் ஆசிரியர்க்குத் தட்டுப்பாடு நிலவும், எந்தப் பாடத்தையும் முழு முயற்சி யோடு திறமையாகக் கற்பிப்பார். வருடத்திலை ஒரு பத்து நாள் வீவுகூட எடுக்கமாட்டா. இவ்வளவு காலம் கற்பித்த அனுபவம் இருந்தும், பாடத்திட்டம் பாடக்குறிப்புகள் ஒழுங்காக எழுதித்தான் எந்தப் பட்டமும் படிப்பிப்பா.

விமலா ரீசரின் குடும்பத்துக்கென தீவுப்பகுதியிலை விழன் எம் பெரிய வளவிலை, வங்கத்து மாளிகை போல ஒரு வீட்டுக்குக் கின்றது. பணத்து பனையும் தென்னையும் நிறைந்த கூடல் வளவு. வளவுக்குள் இருந்து பெறும் ஒரு மானமே, வாழ்க்கைக் கிளவுக்குப் போதும். அவர்களின் வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்து, நின்று பரந்திருக்கும் அந்தக் கடற்கரை வெளியில் வாழகைக் காற்றுப் போகத்துக்கு, சூடா நூட்டில் வேறு பகுதிகளில் இருந்து வரும் மின்வர்தன் வாடியமைத்து வாழ்வார்கள். தாமிழ்நிலத்து வீதியில் தலைப்போர்க்கு, தங்கள் வெளவுக்குள்ளும் வாடிய ஜது வளவுக்கும் அலுமதிப்பார்கள்.

விமலா ரீச்சரின் கணவன் பரமநாதன் மாஸ்ரர் சென்ற வருடம் தான் ஆசிரிய சேவையில் இருந்து ஒய்வு பெற்றாலும், தனது இடத்துக்கு இன்னும் ஒரு வரும் நியமிக்கப்படாததால், தொன்டு அடிப்படையில் இன்றும் திணைக்கள் அனுமதியுடன் கடமையாற்றிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்.

அவர் தனனை ஒரு சமூகத் தொண்டன் என வெளியே காட்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும், அந்தக் கிராமத்தின் முன்னேற்றத் திலை பெறும் அக்கறையுடைய வர். வெளியூர்களில் இருந்து அங்கு சேவையாற்ற வருகின்ற எந்த அரசு ஊழியர்களுக்கும், இருப்பிட வசதி, சாப்பாட்டு வசதி என்பனவற்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அவர்களையும் அந்த ஊரவர்களுள் ஒருவர்களாக்கி விடுவார். நெருக்கடியான காலத்தில் சாமம் ஏமம் என்றும் பாராது, வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கு தயக்கமின்றி திடீர் விருந்தளித்த. அந்தக் கிராமத்தவர் களுள் அவரும் முதன்மையான வர். பரமநாதன் மாஸ்ரரின் எந்த எடுப்புக்கும் முகம் கோணாது தோன் கொடுப்பவன் தான் விமலா ரீச்சர்.

தொண்ணாற்றோராம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிலே, திடீரென கடற்கரையூடாக, அந்தக் கிராமத்திற்குள் ராணுவம் புகுந்தது. ஒருவாறு அங்கிருந்து வெளியேறி இந்த நகரத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்த புதிசிலை, அவர்

களின் மகள் ஏற்கனவே படிப்பதற்காகத் தங்கியிருந்த வீட்டில் அவசரத்திலை தங்கினார்கள். அவர்கள் மொத்தம் ஐந்துபேர். வீட்டுக்காரரும் நாலுப்பர், ஒரு அறையும், ஒரு சிறிய வீரந்தையும், வெளியே ஒலையால் வேயப்பட்ட சிறிய குசினியும் கொண்ட மட்டுமட்டான் வீடு. உடுத்த உடையுடனும், வெறும் கைகளுடனும் வந்த அவர்களை அந்த வீட்டுக்காரர் அன்போடு வரவேற்றவர். தங்களிடம் இருந்த சமையல்ப் பாத்திரங்களில் சிலவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தனியாகச் சமைப்பதற்கும் ஈசதி செய்தார்கள்.

இரண்டு ஆண்டுகள், எந்த வித சலிப்புமின்றி அந்த வீட்டில் இரண்டு வாரங்களுக்குரிய அனுபவத்துடன் இனிதே கழித்தது. வீட்டுக்காரரின் மகனுக்குத் திருமணம் நடப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. முன்று குடும்பங்கள் அந்த வீட்டில் வாழ வது கடினம் என்பதால், அவர்கள் அன்போடு தடுத்தும் வேறு ஒரு வீட்டுக்கு பிரவேசித்தார்கள்.

அது ஒரு தேவைக்கு அதிகமான அறைகளைக் கொண்ட ஆடம்பரமான வீடு. இரண்டு மாபிள் பதிக்கப்பட்ட சமையல்றைகள். பெரிய மாநாடுகள் நடாத்தக் கூடியளவுக்குப் பிரமாண்டமான இரண்டு மண்டபங்கள். நம்மடை கிராமத்தவர் அனைவருமே இங்கு முகாமிடவாம். வயது முதிர்ந்த தம்பதி

யர் இருவரும்தான் இப்போதைய வீட்டின் பராமரிப்பாளர்கள். அவர்களது நாள்கு பிள்ளைகளும், வெவ்வேறு நான்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிரந்தர அகதி அந்தஸ்தடன் வாழ்கிறார்கள்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல வீட்டுக்காரர் வயது முதிர்ந்த வர்கள் என்பதற்காக, பிள்ளைகள் கள் செய்து கொடுத்த உதவிகள் எல்லாம், கட்டாயக் கடமைகள் ஆகின் எவ்வளவு உண விட இக் கொடுப்புகளுடன் அந்த வீட்டில் தொடர்ந்து வதிய விமலா ரீச்சர் குடும்பம் முயற்சித்த போதும் வீட்டுக்காரரின் நச்சரிப்புகளும், புறபுறப்புகளும் அதிகரித்தது. சகிக்க முடியாத அளவுக்கு தலைவலியை ஏற்பட்டுத்தியது.

அந்த வீட்டில் இருந்து மூன்றாவதாக வீடு ஒன்று தேடிக் குடி புகுந்தார்கள். அங்கும் வீட்டு உரிமையாளர்களின் உருவங்கள் மாறியதே தவிர அதே நச்சரிப்புகளும் நாள் வட்டியும் தான். அந்துடன் சகிக்க முடியாத இன்னும் பல பிரச்சனைகள்.

மாதாந்தம் எப்படியாவது பத்தாசி திக்திக்கு முன்னர் வாடவைப்பணம் செலுத்தியாக வேண்டும். ஒரிரு நாட்கள் தாமதித்தால், அந்த அம்மாள் நாள்வட்டியையும் சரியாகக் கணித்து அறவிட்டுக் கொள்வா. வட்டிஅறவிட்டாலும் “நச்ச நச்ச” என ஒயாது. காது அடைக்கப்பஞ்சப் பாட்டும் பாடித்திரிவா. இன்மை, அத்துடன் மாதச் சம்பளகாரர் என்பதால் மாத வாட

கையும் தாமதிக்காது. இருவரும் ஆசிரியர்கள்; பிள்ளைகளும் படித்தவர்கள் என்பதால், நான் கன் பிள்ளைகளுக்குக் பாடம் சொல்லி கீட்டுப்பார்கள் போன்ற பல எதிர்பார்ப்புகளுடன் அவரது பழைய மாணவன் ஒருவன் தனது வீட்டில் இடம் கொடுக்க முன்வந்தான்.

மாதவாடகை, முற்பணம், மற்றும் வீட்டைப் பாவிப்பதற் கான வழமையான நிபந்தனை தள் போன்றவற்றை அவனது மனைவியே பேசித் தீர்த்துக் கொண்டாள். அவன் தனக்குப் படிப்பித்த மாஸ்ரரின் குடும்பம் என்பதால், பணம் மற்றும் தொடர்புகளுக்கு மனைவியே பொறுப்பாக்கிக் கொண்டான். மாஸ்ரர் குடும்பத்துக்கும் அப்பிடி ஒரு வீடு கிடைச்சது பெரும் சந்தோசம் தான்.

வீட்டுக்காரரற்றை சலவப்பு கள் குறைவு. அத்தோடை எங்கடை ஊரவை. இளம் குடும்பம் தானே, அதாலை வலு மரியா தெயாய்த்தான் எங்களை நடத்துகின்றேன்' என்றெல்லாம் நேற்றுத்தான் விமலா ரீச்சர் பெரிசாய்ப் புழுகினவா. பிறகு இன்டைக்கு எங்க போறாவோ?

இடைவேளைக்காக மனி அடித்தது. மாணவர்கள் ஒடிப்பிடித்து விளையாட இடமின்மை யால், அந்த நூறு அடி நீளமான கொட்டைகையைச் சுத்திச் சுத்தி இழுபட்டார்கள். அவர்களின் இரைச்சலைத் தாங்காது. அதிபர் கம்பையும் தூக்கிக்கொண்டு

வெளியே வந்தார். நான் அந்தக் கோழிக்கூட்டின் அமைப்பியுள்ள அலுவலகத்தில் நுழைந்தேன். வாங்கில் இருந்த தூசியைத் தட்டி, நான் அமரவும், விமலா ரீச்சரும் கையில் வீவுத் துண்டன் அலுவலகத்துள் வந்தா.

"என்ன ரீச்சர் இன்டைக்கும் வீவோ?"

"ஓம் தமிழ். பள்ளிக்கூடம் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கேக்க பெரியவள் குளிச்சுக் கொண்டு நின்டவள்; கம்பி கொழுவியிருந்த தீராந்தி நல்லவும் உக்கித்தான் இருந்தது; வீட்டுக்காரத் தமிழும் அதை மாத்தவேணு மெண்டுதான் சொன்னவர்; எங்கடை காலத்துக்கு, இவள் குளிக்கேக்கை அது முறிஞ்சு, வாளியும் கிணத்துக்கை விழுந்து போக்கது. நல்ல காலம் பிள்ளை தள்ளி நின்டு அள்ளியப்பிடியாலை தப்பிவிட்டாள்"

"..."

"எப்பிடிபும் நான் வாளி எடாமல் பள்ளிக்கூடம் வந்திருக்கமாட்டன்; அதுக்குள்ள வீட்டுக்காரப் பிள்ளை, சீ... சனியனுகள், தரித்திரங்கள், வெள்ளிக்கிழமை நாளிலை வாளியைக் கிணத்துக்கை போட்டுவிட்டு நிக்குதுகள் எண்டெல்லாம் வாயிலை வந்தபடி ஏசுத் தொடங்கி விட்டா. அதுதான் ஜூராறு ரூபா வுக்கு ஒரு தீராந்தித்துண்டு பக்கத்து மரக்காலையில் வாங்கி ஒரு தமிழியைக் கூலிக்குப் பிடிச்சுப் போடுவிச்சுப் போர்ட்டு வாறன்"

அந்த விளையாட்டுகள்

நமக்குக் கட்டுப்படியாகுமா?

⊕ முருகையன்

அவர் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர். நாடக மன்றம் ஓன்றுக்கு ஆலோசனை மழங்க வந்திருந்தார். நாடக மன்றத்தினர் நேற்றி ரவுதான் ஒரு புதிய நாடகத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி முடித் களிப்பில் மிதந்துகொண்டிருந்தனர். இலவச ஆலோசனை சொல்ல வந்த எழுத்தாளர். நடக்கப் பிரதியைக் கூயில் எடுத்தார். அதன் நீள் அகலங்களையும் நிறையையும் மதிப்பிடும் பாவனையில் அந்தக் கொப்பியைப் பரிசீலனை செய்தார். நல்ல காலம்: மனந்து பார்க்கவில்லை! பிறகு சொன்னார்—

"இது ரொம்ப கப்பியா இருக்கு ஐசே. ஒரு நூறு இருநூறு பக்கம் எண்டாலும் இசூக்க வேணும். பிறகு நாங்கள் தேவை இல்லாத பகுதிகளை வெட்டிக் குறைச்சு 'எட்டிற்' பண்ணிச் சரிப்படுத்தலாம். அப்பதான் ஒரு பத்துப் பதினெண்கு சுக்கமெண்டாலும் தேறும். இப்பெல்லாம் சினிமாவுக்கு கதை வசனம் எழுதிற வங்க அப்பிடித்தான் செய்யிறாங்க"

எழுத்தாளர் இலங்கை ஆள் தான். ஊரெழுவோ உடுப்பிடியோ— ஏதோ ஓர் ஊர். ஆனால் இப்பொழுதை சில காலமாக இந்தியப் பாணிப் பிரச்சின் அழுத்தங்கள் அவருடைய கதைப்புச்சிலே ஆங்காங்கே தலை காட்டுகின்றன. சென்ற சில ஆண்டுகளாக அவர் சென்னையிலே தங்கியிருக்கிறார். ஏழூட்டுக் கூதைப் புத்தகங்கள் அங்கு அச்சேறி உள்ளன. இப்பொழுதெல்லாம் மற்றவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லக் கூடிய தகுதி தமக்கு ஸந்துவிட்டது என்பது அவருடைய கணிப்பு.

"கதை வசனத்தினை மாத்திரமல்ல, படம் எடுக்கிற போதே, ரொம்ப தாராளமாய்ந்தான் ஃவில்மைச் செலவு பள்ளி எடுக்கி ராங்க. அப்புறமாப் பாத்து, எல்லாம் கூட்டுக் காட்டச் சரிப்பன்ற சுதான்..."

நாடகம், சினிமாவில் மாத்திரமல்ல, இன்று கலைத் துறைகள் எல்லாவற்றிலுமே இந்தத் 'தாராண்மைக் கேட்டபாடு நடைமுறையில் இருக்கிறது. எழுத்து முயற்சிகளில், 'வள வள' என்று எதை

யாவது எழுதி எழுதிக் கொண்டே போவது; சொற்களை வாரி இறைப்பது; எந்த விதமான நோக்கமோ, நெறிமுறையோ இல்லாமல் இயந்திரம் போல எழுதிச் செல்வது; பிறகு ஒரு கட்டத் திலே எழுதுதலை நிற்பாட்டி விட்டு, ‘இது கூதை; இது கவிதை; இது நாவல்— இந்தா கொண்டு போ!’ என்று எடுத்தெறிந்து விட்டுத் தாங்கள் தான் பெரிய கலை மேதைகள் என்று மார்த்தடிப் பெருமை பேசிக்கொள்வது. இந்த விதமான மனப்பாங்கு சில வட்டாரங்களிலே பரவி வருவதை நாங்கள் காணுகிறோம்.

பொறுப்புள்ள நிதானமான கணதியான கலைஞர்களுக்கும் இங்கு நாம் குறிப்பிட்டுப் பேசும் ‘ஏனோ தானோ’ பேர்வழிகளுக்கும் இடையிலுள்ள தூரம் மிகவும் பெரிது பொறுப்புள்ள கலை ஞர்களிடம், தாம் ஏன் எழுதுகிறோம் என்ற தெளிவு இருக்கும். தம் திறமை பற்றி ஓரளவு செப்பமான சுயகணிப்பு இருக்கும்; தம் கலைச்சாதனத்தின் ஆற்றல்கள் பற்றியும், அவற்றின் மட்டுப்பாடுகள் பற்றியும் சரியானதொரு மதிப்பீடு இருக்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவர்கள் ‘கணக்கு வழக்குகளை’ அறிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். தம் வசமுள்ள திறன்கள் அடுர்வமானவை என்ற விளக்கம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால், அந்தத் திறன்களைக் கட்டுமட்டாகவே அவர்கள் பயன்படுத்துவார்கள். பனங்கிழுங்கு சிழிப்பதற்கு ஆப்பையும் வல்லிட்டுக்குத்தியையும் தேடி அவர்கள் போகமாட்டார்கள். பனங்குத்தியைப் பிளக்கும்போது தான் அந்த ஆயுதங்கள் அவர்களுக்குத் தேவைப்படும். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், அவர்களின் முயற்சிகளிலே செட்டும் சிக்கணமும் இருக்கும். பொறுப்பில்லாமல் மூலவர்களை விண் விரயம் செய்யும் ஊதாரித்தனம் அங்குதலைசாட்ட மாட்டாது.

(2)

நடப்பீயல் வாழ்நிலையிலே ஊதாரித்தனம் என்றால் என்ன என்பதை நாங்கள் நன்கு அறிவோம். எழுத்துலகில் ஊதாரித்தனம் என்பது சொற்களின் ஆற்றல்களை நன்கு உணராமல் அவற்றை எழுந்தமானமாக—கண்மன் கெரியாமல்—வகை தொகை இல்லாமல்—அள்ளி வீசுவதாகும். சனத்தொடர்புச் சாதனங்கள் பெருகி விரிந்துள்ள விண்ணைய காலகட்டத்திலே எழுத்தீயல் ஊதாரித்தன முழு பெருகி விரிவதற்கான ஆபத்து அதிகமாயுள்ளது. கலை மேம்பாட்டிலும் இலக்கிய மேம்பாட்டிலும் அக்கறை உள்ளவர்கள் இந்த ஆபத்தின் தலைமகளையிட்டு ஊன்றி யோசிப்பது அவசியமாகும்

எழுத்துலகிலே ஊதாரித்தனம் தோன்றுவதற்கு. நம்மிடையே உள்ள விமர்சிகளும் ஒரு வகையிலே காரணமாவார்கள். பல கலைக்கழக மட்டங்களிலும் பிற நிலைகளிலும் உள்ள ஆய்வறி

ஞர்கள். ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள். வித்தகர்கள். விஸரிதிகள். சர்க் கங்கள். கோமான்கள். கொண்டல்கள். கோளரிகள். பலவேறு வகைப்பட்ட மணிகள். மணியங்கள் எல்லாமே—எல்லாமே—வேலை வேறு அளவுகளில் இந்த நிலைபரத்துக்கும் பொறுப்பு என்று கருத வேண்டியுள்ளது. ஏன்?

எந்த ஒரு படைப்பாளியும் ஏதோவொரு வாசகர் கூட்டத்தை மனத்தில் வைத்துத் தான் தமது படைப்புத்தொழிலில் இறங்கு கிறார் அந்த வாசகர் கூட்டத்தின் பிரதித்தின்யார்?

அந்த நுகர்ச்சியாளர் பற்றிய எண்ணக்கரு இவரிடம்—இந்தப் படைப்பாளியிடம்—எவ்வாறு தோன்றுகிறது?

இந்தப் படைப்பாளி தம் படைப்பை நுகர்வோர் அத்தனை பேரையும் சந்தித்து அவர்களின் கருத்துகளைக் கேட்டிவிடு இயலக்கூடிய காரியமா? இல்லை. வெளியீட்டு விழாக்களும் கலந்துரையாடல்களும் ஒரு படைப்பாளி தமது ஆக்கங்கள் பற்றி மற்றவர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள் என்பதை அறிவதற்கு ஓரளவு உதவியாய் அமையக் கூடும். அப்படிப்பட்ட சம்பிரதாயழுப்பமான நிகழ்வுகளில், ‘அறிஞர்கள்’ அங்கு பிரமுகர்கள் ஓப்பா சாரமாகவும் மூகமனாகவும் சில போலிக் கருத்துகளை கெளியிடக் கூடும். அவற்றுக்கெல்லாம் கழிவு கொடுத்த பிறகும் ஒவ்வொரு இலக்கிய நுகர்ச்சியாளரின் உண்மையை அடிப்பிரசாயங்களின் ஒரு சிறு பலுதினை மாத்திரம் தான் படைப்பாளி அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் அது கூட, படைப்புத் தொழில் நிகழ்ந்த பிறகு தோன்றும் எதிரொலிகளின் பேறுதான். படைப்பாளி கலையாக்கந்தின் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சமயத்தின் அவரை வழி நடத்துவன், தமது வருங்கால நுகர்ச்சியாளரின் எதிர்பார்ப்புகள் பற்றி, அல்லது அவர்களின் பக்குவ நிலை பற்றி இந்தப் படைப்பாளி தமது மனதில் ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு கற்பனைப்புணவு மாத்திரமே.

இந்தப் புணவுக்கு அடிப்படையாக உள்ளது யாது? படைப்பாளியைச் சூழுவுள்ள கருத்தியல்களும், அவை பற்றி அவர் பெற்றிருக்கும் எண்ணக்குவும் தான் இங்கு அடிப்படைகள் ஆகின்றன.

இந்தக் கருத்தியல்கள்— குறிப்பாக கலை இலக்கியம் பற்றிய கோட்டாடுகள்— விமரிசன நெறிமுறைகள்— வெளிப்படையாகவும் உட்கிடையாகவும் உள்ள விழுமியங்கள்— இவை எல்லாம், பிரதானமாக இரு வழிகளில் அறியப்படுகின்றன: (1) விமரிசகர்கள் அல்லது ஆய்வாளர்கள் இவை பற்றிப் பேசுவன் அல்லது எழுதுவன்; (2) ஏனைய நுகர்ச்சியாளர்கள் தரும் ஆதரவுச் செயல்கள் அல்லது எதிர்ப்புச் செயல்கள்.

ஆகவே இன்று நம் எழுத்தாளர்களிடையே, ‘எழுத்தியல் ஊதாரித்தனம்’ பெருகி வருகிறது என்றால், அதற்கு நமது விமர்சகர்கள் அல்லது அறிஞர்கள் அடிக்கடி பேசி வரும் இலக்கிய, விமர்சனக் கோட்பாடுகளும் துணை ஏதுக்களாக உள்ளன என்று ஊகிக்கலாம். இது எப்படி என்று பார்ப்போம்.

இலக்கியத் திறனாய்வு தமிழகும் புதியது என்று சொல்லி மேற்குலைவிருந்து அறிஞர் சிலர் அதனைக் கொண்டு வந்து இங்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். இது இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க காலங்களில் நடைபெற்றது. ஒரு புறத்திலே சிதம்பர ராஜநாதன், க. ந. சு. சி. சு., செல்லப்பா போன்று சமகால எழுத்தியக்கத்துடன் நேரடித் தொடர்புடையவர்கள் இதில் ஈடுபட்டனர். மறு புறத்தில் அ. ச. ஞானசம்பந்தன், ந. சுப்புரெட்டியார், மு. வரத ராசன் முதலியவர்கள் — பெரும்பாலும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களோடு பழகிய படைப்பாளிகள் — இலக்கிய ஆக்கம் பற்றியும் மதியீடு பற்றியும் எழுதலாயினர்.

அந்தத் தொடக்க கால முயற்சிகளுக்குப் பிறகு, காலத்துக்குக் காலம் ஜூரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் தலைமெடுத்த பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் அவ்வப்போது சிற்சிலரால் துண்டும் துணுக்குமாகத் தமிழர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. இந்தக் கோட்பாடுகளிலே சில, அந்த மேற்குலைலே நிகழ்ந்த மெய்யியற் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியோடும் அரவாற்றோடும் நெருங்கிய தொடர்பு பெற்றிருந்தன. சில, அவற்றிலிருந்து நேரடியாகப் பெறப்பட்ட பெறுதிகளாக இருந்தன ஆகையால், அந்த மெய்யியல் முறைமைகளிலே கையாளப்பட்ட பதங்களும் சொற்கோவைகளும் சொல்லாட்சிப் பழக்கங்களும் அந்தந்த மரபுகளோடும் இரண்டறக் கலந்தும் இருந்தன. இவற்றின் வழி வந்த விமரிசனங்களும் மேற்படி சொல் வழக்கங்களையும் மரபுக்கறுகளையும் தழுவியவையாய் இருந்தன. இது இயல்பு தானே!

ஆனால், இவ்வாறான புதிய எண்ணங்களையும் செயல் வழி களையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்த முற்பட்டவர்கள் அவற்றை முழுமையாகவும் முறைப்படியும் செய்யவில்லை. இவ்வாறு செய்யாமல் விட்டதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். தமிழ்க் கலைகளை யும் பண்பாட்டையும், தமிழ் தமுகிய அறிவியலையும் வளர்த்தெடுப்பதற்கு, அதிகார வலிமையுடைய ஆட்சிக்கட்டமைப்பும் ஆர்வமும் தமிழரிடையே ஏற்படாமல் போய்விட்டமையும் ஓர் ஏதுவும். சிற்சில வட்டாரங்களில்—தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் முதலியவற்றில்—இருந்த உரர்ச்சிமயமான ஆர்

வத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளக் கூடிய திடமான கட்டுமானங்கள் தமிழர்களிடையே இருக்கவில்லை. இந்தக்குறைபாட்டினால், உலகியல் வாழ்விலும் மனவியல்வாழ்விலும் தமிழர்கள் எப்பொழுதுமே வேற்றுவர்களை அண்ணாந்து பாத்துக் கையேற்றும் நிலைக் குள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்; ஒதுங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியாவிலே இந்திச்சார்பும் ஆங்கிலச் சார்பும் வடமொழிச் சார்பும்; இலங்கையிலே சிங்களச் சார்பும் ஆங்கிலச்சார்பும்; தமிழன் போய் ஒதுங்கும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொன்று!

புதிய எண்ணங்கள் நம்மை முழுமையாகவும் முறையாகவும் வந்த நடையாதபடியால் அந்தத் துறைகளிலே குழப்பங்களும் மயக்கங்களும் நிறைந்து விடுகின்றன. இலக்கியத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால், மேற்படி மயக்கங்களும் குழப்பங்களுந்தான் எழுத்தியல் ஊதாரித்தனத்தை மிதுவிகிகின்றன என்பதை நாம் உணரலாம்.

ஒரு சங்கட்டத்திலே சொன்னார்கள் —

‘இலக்கியத்தில் விஷயமல்ல; ஒருவமே பிரதானமென்று. பிறகு வேறு சிலர் சொன்னார்கள் —

‘இல்லை, இல்லை. உள்ளடக்கம் தான் பிரதானம்; இலக்கியம் சமுதாய யதார்த்தத்தின் விளக்கச் சித்திரிப்பாக இருப்பது தான் நல்லது’ என்று.

ஒது சாரார் கூறினார்கள் —

‘இலக்கியத்தில் வருய சொற்பின்னலை மட்டும் பார்; சொற்களின் உள்ளுறவுகளை மாத்திரம் உற்று நோக்கு; அவற்றின் தாக்கமறுதாக்கங்களையே பரிசீலனை செய்; அவற்றுக்கு வெளியாலே ‘மெய்மை’ என ஒன்று உண்டோ. இல்லையோ தெரியாத; மெய்பொய்கள் பற்றி அக்கறைப்படத் தேவை இல்லை’

மற்றொரு சாரார் கூறினார்கள் —

‘இலக்கியம் பேசுக் கூறுதலையும் துணைக்குக் கொண்டு வா அவை இல்லையானால், படைப்பாளி கருதியும் பாராத விபரீதமான கருத்துக்களை அவர் மீது ஏற்றிவிடுவாய்; ஆனபடியால். மெய்யியல். நீதி. அரசியல். சட்டம் அறம். ஒழுக்கம்—எல்லாவற்றையும் துணைக்கு அலை; அப்பொழுது தான் படைப்பாளியின் உள்ளக்கிடக்கையை ஒரளவுக்கென்றாலும் உணரலாம்’ வேறொரு சாரார் விளக்கினார்கள் —

படைப்பாளியின் கருத்து என்று ஒன்றும் இல்லை. மொழிக்கு ஒது கட்டமைப்பு உண்டு அதிலே சிக்கி முடங்கித் தினருகிறவர் தான் படைப்பாளி என்று சொல்லப்படுகிறவர். தாமாகவே எதையும் சொல்லும் வல்லமையோ சுதந்திரமோ அவருக்கு இல்லை.

பிறிதொரு சாரார் மூழங்கினார்கள் —

தாயகம் 31

‘படைப்பாளி என்று ஒருவர் இல்லவே இல்லை; அவர் செத் தொழிந்து போய்விட்டார்’

வேறொரு காரார் விளங்கப்படுத்தினார்கள் —

இலக்கியப் படைப்பை அடித்து நொருக்கு; உடைத்துத் துண்டாடு; அதன் மூட்டுகளைக் கழற்று; பூட்டுகளைத் திறந்து பார்; நடுக்கருவை பியத்து நீக்கு; மையத்தை பிடுங்கி எடு; அதைத் திற ஜாய்வு செய்வதற்குரிய சிறப்பால் முறை இதுவே தான்’

கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால். அவை ஒன்றை ஒன்று பழிக்கின்றன; திட்டுகின்றன; நிராகரிக்கின்றன; மெருகூட்டுகின்றன; நிறைவு செய்கின்றன; குறை காணகின்றன. ஆனால் எந்த ஒரு கோட்பாடும் ஏனையவற்றைக் கீழ்ப்படுத்தி வென்று மேலோங்களே முயல்கிறது.

இவற்றிடையே மேல்கீழ் முறையான படிநிலை அடுக்குவரிசை ஏதும் உண்டா? இருக்கலாம்’

ஆனால், இவற்றுள் எந்த ஒன்றும் தீர்ந்த முழுமெய்மை ஆசாது என்பது வெளிப்படை.

இருப்பினும், பொதுப்படையான ஓர் உண்மையை நாம் அவதானீத்துக்கொள்வது நல்லது. புதியதாய்த் தோற்றும் கோட்பாடு பெறும்பாலும், பழையவற்றையும் தன்னுள் ஒரு பகுதியாக அடக்கி அவற்றை மேவிக் கடந்த ஓர் ஒருங்கிணைவாக அமைந்து விடுவதுண்டு. வீம்புக்காக இட்டுக் கட்டப்படும் புதிய எதிர்ப்புக் கோட்பாடுகள் இந்தக் கூற்றுக்கு விதிவிலக்கு என்பதை மாத்திரம் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அவ்வாறு எதிரும் புதிருமான வீம்புக் கோட்பாடுகளுக்கிடையே உள்ள பினாக்குகளுக்கு முடிவே கிடையாது. மன்மதன் எரிந்துபோனான் என்று ஒரு கட்சிவாதாட மற்றொருகட்சி இல்லை, இல்லை அவன் எரியவில்லை என்று வாதாடுமாம். அதே போன்ற ஒரு நிலைதான் நீடிக்காது.

(4)

இவற்றுக்கிடையிலே நடைமுறையில் எங்கள் எழுத்துலகம் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய, கடைப்பிடிக்க வேண்டிய செயல்லழி என்ன?

புத்தம் புதிய, மேலும் மேலும் திருத்தமான கொள்கை ஒருங்கிணைவுகளை நாம் கண்டறிய வேண்டும். இது கொள்கை நிலையிலே நாம் ஆற்றவேண்டிய மூடிவில்லாத நெடும்பயணம்.

இந்தத் திருத்தமெல்லாம் கொள்கையை மேலும் செழுமைப் படுத்தும் என்பது உண்மையே. ஆனால், இந்த மாற்றங்கள் நேர்கிணங்களே என்பதற்காக நாம் எமது கோட்பாட்டுப் பிரயோக மாசிய நடைமுறையைக் கைவிட்டுச் செயலற்று உறைந்து போய் விடத் தேவையில்லை.

புதியனவாக வருகின்ற அனைத்தையும் ஏற்று அப்படியே மாறி மாறி நமது படைப்புகளின் தன்மையையும் மதிப்பீட்டின் தன்மையையும் ஏறுமாறாக மாற்றிக்கொண்டிருக்கவும் வேண்டியதில்லை.

ஏனென்றால், இந்தப் புதுமைகளிற் பெரும் பாலானவை சாராம் சத்தில் அந்பமானவை; வெளித்தோற்றத்துக்கு அவை பாரியவை போலவும் புரட்சிகரமானவை போலவும் தெண்படலாம். ஏனென்றால், புதிதாக ஒன்றைச் சொல்ல வருகிறவர் அதனை மிகைப் படுத்தி வற்புறுத்தி வளியுறுத்த ஆசைப்படுகிறார். அதனால் புரட்சிகரமான கடும்போக்கான பண்புகளை அந்தப் புதுமையின்மேல் ஏற்றிப் பேசுகிறார். அந்தப் புதுமையின் வீச்சும் பகட்டும் காலப் போக்கிலே நீங்கிய பின்னர் அதன் உண்மையான இயல்பு நுனித்து நோக்கப்படும்போது, ஏற்கெனவே நினைநாட்டப்பட்ட மெய்யமைகளின் ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கியோ ஆழத்திலே புதைந்து போயோ கள், ஒப்பீட்டளவிலே அந்பமான, ஒரு சிறு விகற்பமாக அந்தப் புதுமை அடங்கிப் போய் விடுவதை நாம் அநுபவத்திலே காணகிறோம். அப்படிப்பட்ட அற்பங்களுக்காகத்தாவா இத்தனை பூசல்களும் வாதப் பிரதிவாதங்களும் நடந்தன என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டிய தருணங்களும் உண்டு.

ஆகவே, உள்ளார்ந்த பெறுமதி குறைந்த, அந்பமான சங்கதி களின்பொருட்டு எங்கள் ஆற்றலையும் நேரத்தையும் வீண்டிக்கும் ஊசாரித்தனத்தைத் தலீர்த்துக் கொள்வதற்கு நாம் பயின்று கொள்ள வேண்டும் இவ்வாறு செய்வதற்கு நமது புத்தி நுட்பத் தினங்கள் இருக்கின்றன தீர்மையுடன் கையாளவேண்டி இருக்கும். நாம் ஏமாற்று பேசுகாமல் இருக்க வேண்டுமரனால், வெளியுடுக்கிலே சில வட்டாரங்களில் நடக்கும் பயண்குறைந்த வெற்று நுணுக்கவாத வினோதங்களில் அள்ளுங்பட்டுப் போகும் பலவீனத்தள் அகப்படாயல் நாமே நம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

ஆடம்பரங்களின் முழுகிய புளிச்சல் ஏப்பக்காரர்களுக்கு, கலையும் இலக்கியமும் வெறும் திருவிழாக் காலத்துக் கிண்ண மேளங்களாகவும் வானை வேடுக்கைகளாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் மீட்சியின் பொருட்டுப் பாடுபட்டுப் பதகளிக்கும் ஒரு மக்கள் கூட்டத் துக்கு அந்த விளங்காட்டுகளும் பகட்டாரவாரங்களும் கட்டுப்படி ஆதமா? யோசிக்க வேண்டிய சங்கதி.

(5)

ஒரு கிண்ண உதாரணம்: ஒருவர் ஒன்பது வரியிலே ஒரு கவிஞர் எழுதுகிறார். அவருடைய ஆக்கந்தை ஐந்து கோணங்களிலிருந்து அவசி ஆராய்ந்து ஒரு விமரிசகர் மதிப்பீடெழுதப் புறப்படுகிறார். ஒவ்வொரு கோணத்துக்கும் பண்ணிரண்டு, பதினைந்து, இருபத்தைந்து பக்கங்கள் செலவழித்து மதிப்பீடு நீண்டு கொண்டு போகிறது. இப்படி ஏழட்டு விமரிசகர்கள் விழுந்தடித்துப் போட்டு

போட்டுக்கொண்டு எழுதித் தள்ளுகிறார்கள். கடைசியிலே பார்த் தால் ஒன்பதுவரிக் கவியத்துக்கு ஓராயிரம் வரிகளிலே மதிப்புரைகள்.

இவ்வளவு பெரிய முயற்சி தேவையா? பயனுண்டா? இவ்வளவு பாரியனவாக மதிப்பீடுகளை எதூதவேண்டுமா? எழுதலாமா?

எழுதலாம். எழுதத்தான் வேண்டும்—அந்த ஒன்பது வரிக் கவியத்தையிலே அரும்பொருள்கள் பல புதைந்து சிட்டக்குமானால்! ஆனால் நடப்பது என்ன? முக்கிய முக்கிய முயற்சி தோண்டிப் பார்த்துத் தேடி எடுத்தவர்கள் அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமான கண்டுபிடிப்புகளாக இல்லை; சராசரி அறிவுள்ள ஒருவருடைய புத்திச்சுகும் அதிக முயற்சி இல்லாமலே தட்டுப்படக்கூடிய சில சில்லறைச் சங்கதிகள்தான்,

ஒன்பது வரிக் கவியத்தையே மதிப்பீடு செய்யவே முயற்சி தேவைப் பட்டால், ஒரு முன்றாறு பக்க நாவலுக்கு இதைப்போல எத்தனை மடங்கு முயற்சி தேவைப்படும்?

‘பார்க்கிறவன் கண்ணுக்குப் பண்ணுமாப்போலே பண்ணுறது’ என்று தமிழிலே ஒரு பழந் தொடர் வழங்குகிறது. அப்படி ஒரு ‘பண்ணலைக்’ எங்களுடைய எழுத்துலக முயற்சிகள் இருப்பது நல்லதா? இல்லை என்றுதான் எல்லாரும் சொல்லுவார்கள்.

உன்னதமான கலை முயற்சிகள் உருவாகுவதற்கு என்ன விலை கொடுத்தாலும் தகும். ஆனால் எங்கள் சுற்றத்தாரின் இடைஞ் சல்களையும் இக்கட்டுக்களையும் உணராத ஊதாரிப் பின்னைகளாக நாம் இருக்கக் கூடாது.

(6)

உலகும் காலமும் இடம் பொருள் ஏவல்களும் பேர்திய அளவு தாராளமாக எம்மிடம் கையிருப்பில் இருக்குமானால் சாவகாசமாக அந்த வேடிக்கைகளின் பொருட்டில் நாம் திறையச் ‘செலவு’ செய்யலாம் ஆனால், இன்று, இங்கு எங்களுடைய எல்லைகளையும் மட்டுப்பாடுகளையும் நிச்சயம் நாங்கள் கணக்கெடுத்தே ஆவேண்டும். எங்கள் மூலவளங்களைக் கண்டபடி எழுந்தமானமாக வீசி எறிந்து விளையாடுவது புத்தி ஆகாது.

இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் சிந்திக்க இடந்தராத குழல்களில் இருந்து எழுதும் அறிஞர்களும் ஆய்வாளர்களும், ‘கண்ணைச் செருகிக்’ கலைபண்ணும் மேதாவிகளும் காட்டும் செப்படி வித்தைக் களோடு எடுப்பட்டுப் போகும் போக்கு எங்களுக்குக் கட்டுப்படி ஆகாது. அத்தகைய மேதாவிகள், நாங்கள் அருமை பெருமையாகப் பெற்றெழுத்த ஒரு புத்தம் புதிய கலை இலக்கியப் படைப் பினை தமது மாடியறை யன்னலுடாக மதிலுக்கப்பால் அலட்சிய மாக வீசி விடவும் நேரலாம்.

தமிழ்கே சரியாகப் பிடிப்பாத ஏதோவொரு ‘மீப்துமைக்’ கோட்பாட்டின் பேரிலே, இப்படிப்பட்ட பிழைபாடுகளை அந்த மேதாவிகள் இழைத்து விடலாம்.

இவைபற்றி எல்லாம் நாம் அவதானமாக இருக்கவேண்டும்.

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டது.
Registered as a News paper in Sri Lanka.

D M I

DANIEL MEMORIAL INSTITUTE

233, ஸ்ராங் லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

A/L வர்த்தகப் பிரிவுகள்

★ கணக்கியல் : D. SAM

★ பொருளியல் : இராஜேஸ்வரன்

★ வர்த்தகம் : பசில்

★ அளவையியல் : சோதிலிங்கம்

இச்சுருளியை தேவை கணம் இலக்கியப் பேரவைக்காக மாற்றப்பா
க்க 15/1, மின்சார நிலை விதியிலுள்ள க. தனிகாசலம்
அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் 407, அருச்சுனா விதியிலுள்ள யாழ்ப்
பாண அரசுகந்தில் அச்சிட்டு விடுவிட்டுப்பட்டது.